

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

4. ČÍSLO / XIX. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

30. LEDNA 2011

Z obsahu:

Svatá Kateřina Janovská
Katecheze Benedikta XVI.

při generální audienci

12. ledna 2011

- strana 2 -

Trvalá přítomnost

Význam eucharistické
adorace

- strana 4 -

Krise v církvi

Z „Životní zprávy“

Huberta Jedina

- strana 5 -

Pravda na hlavu postavená

Eduard Werner

- strana 6 -

Výchova bez nadčasových hodnot?

Reinhold Ortner

- strana 7 -

Nájemníci, nebo synové církve?

František Saleský a smysl
pro víru u katolických
publicistů

- strana 8 -

„U Boha není nic nemožného“ (dokončení)

Marie Terezie

Carloni byla jednou
z nejobdivuhodnějších
stigmatizovaných
mystiček, které si Ježíš
vyvolil a připravil
pro neobyčejné poslání
v církvi

- strana 10 -

1. května 2011 bude blahorečen papež Jan Pavel II.

Editorial

Úryvku z listu svatého Pavla, který dnes slyšíme ve druhém čtení, předchází odstavec, který stojí za to, abychom si ho připomněli. Čteme zde: „Stojí totiž v Písmu: Způsobím, že k ničemu nebude moudrost moudrých a že vezme za své chytré chytrých. Kam se poděli mudrci a znalci? Neukázal Bůh, jak pošetilá je lidská moudrost?“ Není to problém, se kterým se dnes tak těžce potýkáme? Vystoupila řada moudrých a chytrých mudrců a znalců, a kam nás přivedli? Přivedli nás do situace, kdy je v sázce čistota naší víry, a tím je v sázce i naše spása. Nikdo by si neměl myslet, že to závisí na lidském dobrozdání, čemu se ještě má věřit a co už přestalo platit. Z toho, co nám Ježíš Kristus zjevil a předal skrze své apoštoly, nepřestalo platit ani jediné písmeno nebo čárka. On to řekl dokonce sám o sobě, že nic nepřišel zrušit, a ten, kdo by zrušil jediné přikázání, bude v království Božím nejmenší, tedy nebude v něm znamenat vůbec nic.

Všechny bludy v církvi vznikly právě z onoho rozumování moudrých a chytrých. Ale Matka církev si poklad víry pečlivě střežila. I v době, kdy do bludů, které vymyslela lidská moudrost, upadla většina pastýřů, ba i sám panovník křesťanské říše, posílal vždy Duch Svatý statečné obhájce, kteří neoblomně připomínali autentickou víru a trvali na ní. Dnes tyto svědky uctíváme jako významné světce a učitele církve. Patří k nim svatý Atanáš a svatý Hilarius, kteří byli ochotni snášet raději kruté vyhnanství, než aby zradili víru svého Pána. Dějiny koncílů jsou právě dějinami zápasu církve o čistotu a neporušenost víry a po celé dva tisíce let se osvědčovala praxe, že je třeba jasně vymezit bludné učení a odsoudit jako heretiky ty, kteří takové učení tvrdošijně zastávají a hlásají. Patří to k nezbytné sebeobraně církve a jejích věřících.

Když Jan XXIII. svolával poslední koncil, pokusil se o jiný přístup. Byl plný optimismu a domníval se, že nebude třeba odusuzovat bludy, že světlo pravdy bude dostatečně silné a působivé, aby přesvědčilo ty, kteří sešli z cesty pravdy. Jeho optimismus si však někteří vysvětlili tak, jako by už nebezpečí bludu vůbec nehrozilo a bylo zbytečné o nějakém bludu mluvit a jako by tím byla zrušena všechna odsouzení, která zatím církev vyslovila, včetně dvou velmi podrobných a velmi výstižných aktuálních seznamů bludných a odsouzených učení, jednoho od blahoslaveného Pia IX. a druhého od svatého Pia X. Jan XXIII. bohužel nenavrhl žádné opatření pro případ, že světlo pravdy nebude mít onu přesvědčující sílu, a už se sám nedožil smutného stavu, který pravdivě popisuje církevní historik Hubert Jedin ve své Životní zprávě (strana 5). Je to tím horší, že uvolnění víry se nikdy neobejde bez uvolnění mravů. Stojí za zmínku, že tohoto „uvolňování“, které po koncilu zavládlo, si všimla i Komunistická strana Československa a její ideologové vyslovili obavy, že církev se stane přitažlivější a že toho zneužije proti straně.

Staronové bludy mají totiž v sobě jedno pokušení: kdybychom je beze zbytku přijali, byl by problém jednoty s protestanty rázem vyřešen. S takovými požadavky různým způsobem zabaleny vystupují při vhodných příležitostech různá disidentská sdružení a jejich požadavky jsou stále kategoričtější a drzejší. Koketuje se s nimi i v tzv. „ekumeně“. Dějiny nám však jednou ukážou, že milníkem, který obnovuje autentické pojetí ekumenismu, je 19. září 2010. Toho dne byl prohlášen za blahoslaveného největší protestantský konvertita, kdysi anglikánský biskup a nakonec katolický kardinál, John Henry Newman.

Pokračování na str. 13

Svatá Kateřina Janovská

Katecheze Benedikta XVI.

při generální audienci 12. ledna 2011

Drazí bratři a setry, dnes bych k vám chtěl hovořit o jiné světi, která nese jméno Kateřina, po Kateřině Sienské a Kateřině Boloňské promluví o Kateřině Janovské, známé především pro její vidění očiště. Text, který popisuje její život a její myšlení, byl publikován v ligurském městě v roce 1551; je rozdělen do tří částí: *Život* jako takový, *Popis a vysvětlení očiště* známý více pod názvem *Traktát a Rozhovor mezi duší a tělem*. Konečným autorem byl Kateřinin zpovědník, kněz Cattaneo Marabotto.

Kateřina se narodila v Janově 1447; byla poslední z pěti dětí, už v jejím útlém věku jí zemřel otec Giacomo Fieschi. Matka Francesca di Negro uplatňovala tak hodnotnou křesťanskou výchovu, že nejstarší dvě dcery se staly řeholicemi. V šestnácti letech byla Kateřina provdána za Juliána Adorno, muže, který se po různých obchodních i vojenských zážitcích na Středním východě vrátil do Janova, aby se oženil. Manželský život nebyl jednoduchý, také kvůli povaze manžela, který propadl hazardním hrám. Kateřina samotná byla nejdříve vedena ke světskému životu, ve kterém však nenašla klid. Po deseti letech pocítila v srdci hluboký pocit prázdnoty a hořkosti.

Rozhodující obrat

Obrácení začalo 20. března 1473 díky zvláštnímu zážitku. Odebrala se do kostela svatého Benedikta a do kláštera Naší Pání Milostné, aby se vyzpovídala. Když poklekla před knězem, „přijala“ – jak sama píše – „ránu do srdce a nesmírnou lásku k Bohu“ v tak jasném vidění vlastní ubohosti a hříchů, že má-

lem zemřela. Jejího srdce se dotklo poznání sebe a prázdného života, který vedla, a současně poznání Boží dobroty. Z tohoto zážitku se zrodilo rozhodnutí, které poznamenalo celý život, vyjádřené slovy: „Již ne svět, již ne hříchy.“ (srov. *Vita mirabile*, 3rv) Kateřina utekla a nedokončila zpověď. Když se vrátila domů, vstoupila do nejskrytějšího pokoje a dlouho plakala. V tom okamžiku byla vnitřně poučena o modlitbě a měla vědomí nesmírné Boží lásky k sobě, hříšníci, duchovní zážitek, který nedokázala vyjádřit slovy (srov. *Vita mirabile*, 4r). Za té okolnosti se jí zjevil trpící Ježíš, jak nese kříž, jak to často představují obrazy světičky. Po několika dnech se vrátila ke knězi, aby konečně vykonala dobrou zpověď: začala „život očišťování“, který jí po dlouhý čas dával zakoušet trvalou bolest nad spáchanými hříchy a přiměl ji, aby si ukládala pokání a oběti a projevovala tak Bohu svou lásku.

Mystické duchovní vedení

Na této cestě se Kateřina stále více přibližovala k Pánu, až vstoupila do tzv. „života sjednocení“, tzn. hluboké jednoty s Bohem. V *Životě* je napsáno, že její duše byla vedena a spravována vnitřně pouze sladkou Boží láskou, která jí dávala všechno potřebné. Kateřina se zcela odevzdala do Pánových rukou, aby tak žila asi 25 let – jak píše – „bez pomoci jakéhokoliv tvora, jen vedena a řízena Bohem“ (*Vita*, 117r–118r), živena především vytrvalou modlitbou a svatým přijímáním, k němuž přistupovala každodenně, a to byla v té době neobvyklá věc. Teprve o mnoho let později jí Pán dal kněze, aby pečoval o její duši.

Pokračování na str. 12

Ústava zaslíbeného království

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Radujte se a jásejte.

Již dlouhou dobu slyšíš z úst Janových a nyní i z úst samého Ježíše Krista potěšující zvěst, že se přiblížilo Boží království. Není to skutečnost, po které i ty tak velice toužíš? Obrať tedy všechnu svou pozornost k Pánu. Právě se chystá vyhlásit základní zákon, božskou ústavu svého království. Připrav se na tento veliký okamžik usebranosti a vyzváním Ducha Svatého, aby ti pomohl pochopit a přijmout toto nové a toužebně očekávané poselství Božího Syna.

Pán ví dobře, po čem toužíš ty i jeho první učedníci, kteří se tu shromáždili: po bezpečném a zaručeném štěstí a blaženosti. Vždyť tuto oprávněnou touhu sám vložil do tvého srdce. Ani jeho království nesleduje jiné cíle. Kdo jiný ti může ukázat bezpečnější cestu k pravému štěstí, ne-li ten, kdo tě stvořil proto, abys byl blažený a šťastný.

Štěstí ti nabízejí o překot i království tohoto světa. Přímo na tebe útočí záplavou nabídek a slibů, zvou tě a lákají a vtahují do svých pozemských chrámů, aby tě ohromila množstvím nabízených statků. Odevšad se na tebe usmívají nápadné, silné, zdravé, sebevědomé idoly, symboly domnělého štěstí. Přímo hýří nabídkami potěšení a rozkoší a pokoušejí se ti namluvit, že v nich najdeš všechnu slast, jen když se odvážíš zbavit se všech zábran.

Ježíš si naopak s sebou nepřinesl nic, co by budilo pozornost. Vybral si za svou kazatelnou obyčejné travnaté návrší. Nic z toho, čím se vyznačují všechna království tohoto světa, není tu přítomno ani v náznavu. Vidíš tu prostě oděného proroka a s ním několik chudých rybářů, kteří opustili všechno a šli za ním. Žádná moc, žádné bohatství, žádná sebevědomá síla, žádná nádhera ani reklama. Hlasatel nového království se posadil na obyčejný balvan. Připrav se na překvapení.

Pán začíná vyhlášení svého království tím, co ti nejvíce leží na srdci: oznamuje ti cesty a podmínky k opravdovému, Bohem zaručenému štěstí. Chce tě tak přesvědčit, že cesty, po kterých se po svém pádu lidé za štěstím vydali, vedou úplně opačným směrem. Způsob, jakým si jedni opatřují štěstí, působí často druhým strádáním, utrpením a nouzí a končí bolestným poznáním, že pravého štěstí nebylo dosaženo.

A zde sám Bůh sestoupil z místa své věčné a nekonečné blaženosti, aby tě ujistil o převratné pravdě, že nejbližší ke štěstí mohou být pře-

kvapivě právě ti, které svět zcela vyřadil ze seznamu šťastných, se kterými vůbec nepočítá, po kterých dokonce ve své honbě za štěstím bezohledně šlape. Skutečné štěstí nezávisí vůbec na žebříčku hodnot či na přízni tohoto světa. Pán přišel otevřít dokořán dveře velké naděje i pro ty nejposlednější.

To všechno ovšem platí za předpokladu, že přijmeš za své podmínky, které vládnou v Ježíšově království, a že své štěstí již nebudeš hledat tak, jak to dělají lidé tohoto světa. A abys svému Pánu uvěřil, pozoruj jeho samého: nevyhrazuje si sám pro sebe ve svém království žádná privilegia ani výjimečné postavení. Není na světě krále, který by byl pro své poddané ve všem tak dokonalým a bezvýhradným příkladem a vzorem jako tento Král králů. Jak bys mohl proti jeho podmínkám něco namítat, když On sám ti svým životem ukazuje to, o čem mluví? Musíš jen překročit práh strachu, že tě Ježíš chce o něco připravit nebo zkrátit. Nenajdeš bytost, která by byla k tobě štědrější a velkodušnější, která by ti více přála a také mohla dát to, co ti chce dát Pán.

Vždyť nesestoupil od Otce, aby tě svými příkazy trápil a omezoval, ale celé své božské úsilí obětuje jedinému cíli: aby tě opět učinil šťastným. Pánova blahoslovenství jsou božské definice opravdového a neklamného štěstí. Jestliže nám to zní až nepochopitelně, je to jen důkaz toho, jak daleko jsme již sešli z Božích cest.

To není nadsázka ani agitační slogan, když jednomu každému již ve své první větě slibuje celé své království. Je to nejpravdivější skutečnost. Bohatství, které spolu se svým královstvím přináší lidem dobré vůle, nemá nic společného s poklady tohoto světa: ono je totiž nejen nedělitelné, ale i nekonečné. V Božím království nikdo nic nevlastní na úkor druhého. To sám jeho Král se tu se vším, co je a co má, dává beze zbytku jednomu každému. Až pochopíš toto veliké Ježíšovo tajemství, budeš hořce plakat, že jsi tak dlouho hledal jen to, co je marné. Ale kdo takto *pláče, bude potěšen*. Už nebudeš mít důvod někomu cokoliv závidět a s křikem se všemožně domáhat svého. V tomto království budeš naopak tím bohatší, čím více svým bližním rozdělíš a rozdáš se srdcem dobrotivým, milosrdným a pokojným.

Svět ti to ovšem nikdy nezapomene: bude ti závidět, že tě nesuzuje závist. Bude tě nenávidět, protože z tebe vyzáruje pokoj, kterého nemůže dosáhnout. Bude k tobě nemilosrdný, protože jsi milosrdný. Mocní nesnesou, že je zahanbuji svou spravedlností a radostí v Pánu právě ti, které pokládají za bezmocné, méněcenné, za nic. Ale ty se *raduj a plesej, máš jen další důvod k radosti: čeká tě hojná odměna*.

Bratr Amadeus

Liturgická čtení

1. čtení – Sof 2,3; 3,12–13

Hleďte Hospodina, všichni pokorní v zemi, kteří jednáte podle jeho výroku. Hleďte spravedlnost, hleďte pokoru, snad se skryjete v den Hospodinova hněvu.

Uprostřed tebe zanechám lid pokorný a chudý. Budou hledat své útočiště v Hospodinově jménu ti, kdo zbudou z Izraele. Nebudou konat nepravost, nebudou lhát, v jejich ústech se nenajde podvodný jazyk. Když se budou pást a odpočívat, nikdo je nebude děsit.

2. čtení – 1 Kor 1,26–31

Jen se podívejte, komu se u vás dostalo povolání! Není tu mnoho moudrých lidí podle lidských měřítek, ani mnoho mocných, ani mnoho urozených.

A přece: ty, které svět pokládá za pošetilé, vyvolil si Bůh, aby zahanbil moudré, a ty, kteří jsou ve světě bezmocní, vyvolil si Bůh, aby zahanbil mocné, a ty, které svět má za neurozené a méněcenné, dokonce i ty, kteří nejsou vůbec nic, vyvolil si Bůh, aby zlomil moc těch, kteří jsou „něco“, aby se žádný smrtelník nemohl před Bohem vynášet.

A od něho pochází to, že jste spojeni s Kristem Ježíšem. Jeho nám Bůh poslal jako dárce moudrosti, spravedlnosti, posvěcení a vykoupení. Tak se splnilo, co je v Písmu: „Kdo se chlubí, ať se chlubit v Pánu.“

Evangelium – Mt 5,1–12a

Když Ježíš uviděl zástupy, vystoupil na horu, a jak se posadil, přistoupili k němu jeho učedníci. Otevřel ústa a učil je: „Blahoslovení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království.

Blahoslovení plačící, neboť oni budou potěšeni.

Blahoslovení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví.

Blahoslovení, kdo lační a žízni po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.

Blahoslovení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství.

Blahoslovení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha.

Blahoslovení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny.

Blahoslovení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království.

Blahoslovení jste, když vás budou kvůli mně tupit, pronásledovat a vylhaně vám připisovat každou špatnost; radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu.“

Trvalá přítomnost VÝZNAM EUCHARISTICKÉ ADORACE

„Ihned po konsekraci (*statim post consecrationem*) v síle slov (*vi verborum*),“ vysvětluje tridentský koncil, „uskutečňuje se zázračně a jedinečně proměnění chleba a vína v Tělo a Krev Kristovu: proměnění,“ pokračuje tridentský koncil, „které katolická církev označuje výstižným termínem předpodstatnění.“ (*Decretum de sanctissima Eucharistia*, kapitola 4, a kánon 2)

Smysly samy nepozorují žádnou změnu. Jistota, že v Nejsvětější svátosti je skutečně, reálně a podstatně Tělo a Krev našeho Pána Ježíše Krista s duší i božstvím, tedy celý Kristus, neprokazuje ani zrak, ani chuť, jak zpívá sv. Tomáš v *Klaním se ti vroucně*, ale zakládá se plně na naslouchání slovu našeho Pána, nad něž není nic pravdivějšího: *Zrak i hmat i chuť tu klame mysl mou, jenom sluchu svému věřím s jistotou, věřím vše, co světu hlásal Kristus Pán, v něm je základ pravdy lidstvu všemu dán.*

Někteří vyslovují nedůvěru termínu „předpodstatnění“, protože je to prý mluva překonané filosofie, a je proto neaktuální. Trident ho však pokládá za „nejvýstižnější“; a skutečně takovým je, má-li vyjádřit, že silou moci Krista a díla Ducha Svatého se totožnost chleba a vína reálně mění v totožnost Těla a Krev Páně.

Ostatně i v běžné řeči význam slova „podstatný“ slouží k pochopení, že chceme vyslovit hluboký smysl nějaké skutečnosti. K objasnění a vysvětlení pojmu „předpodstatnění“ (transsubstanciacie) je přiložena katecheze jako k jiným obsahům katolické víry.

Každopádně termíny („transsignifikace“ a „transfinalizace“), které navrhuji někteří teologové jako náhradu, nejen nevystihují, ale dokonce mění smysl, ja-

ký víra církve vkládá do pojmu „transsubstanciacie“. Nestačí připustit, že chléb a víno konsekrováním přijímají nový význam a nový cíl: je třeba potvrdit, že jsou proměněny a nenávratně se staly *Tělem a Krví Páně*, jak říká svatý Pavel (1 Kor 11,27).

Zmínil jsem se o některých teologiích. Jsou také někteří liturgové, kteří nepřijímají tridentskou definici o předpodstatnění, které nastává po slovech proměňování, protože, jak říkají, byla použita nedostatečná znalost historie, byly ignorovány prastaré anafory, které se opírají o vzývání Ducha Svatého. Nebyla pochopena sjednocující struktura eucharistické modlitby, a proto se přistoupilo k překonanému schématu látka – forma. Jinými slovy: celá západní patristická – liturgická tradice vyjádřená v tridentském koncilu se zmýlila, pokud jde o význam *vis* – sílu slov konsekrace, a tedy i pokud jde o víru v reálnou přítomnost *peracta consecratione* dříve, než je uzavřena celá anafora. Domnívám se však, že spíše než o nedostatek víry a teologického smyslu se jedná o zesměšnění celého smyslu. Stačí pomyslet, jaké by to mělo smutné důsledky, kdybychom byli ve škole takových učitelů.

Abychom pokračovali v úvaze, při ustanovení Eucharistie je chléb Tělo Kristovo a víno jeho Krev jedině díky stvořitelské síle obsažené v *řeči jednajícího* (sv. Ambrož), tedy Ježíše, který vzdal díky a v tomto kontextu podával chléb jako své Tělo a víno jako svou Krev. A právě toto je ona úplná novost „Večeře Páně“.

Vzdávání díky se konalo při každém jídle; apoštolové však vnímali, že při této poslední velikonoční večeři Ježíšově se jedná o Tělo a Krev Páně na základě výslovného a účinného

prohlášení. Jinak řečeno: stejná liturgická struktura ve vyprávění o ustanovení Eucharistie ukazuje záměr položit důraz na určující Kristova slova a méně se jedná o to, že by bez vzývání Ducha Svatého neměla tato slova svou působnost.

V každé mši je původním celebrantem Kristus. Při konsekraci to nejsou jen slova sama o sobě, která určil, jako by měla magický obsah, ale je to vždy osobně on sám, který působí ve spojení s Duchem Svatým: služebník oltáře jedná *in persona Christi* (v osobě samotného Krista) a zpřítomňuje úmysl a jednání samotného Pána.

Ona tolik zpochybňovaná forma, o které je řeč, ve spojení s látkou nemá vyjádřit nic jiného, než že slovo, tedy Kristův záměr, se stvořitelsky vtiskuje do skutečnosti chleba (látky) jako nová a zázračná existence jeho Těla.

Ale vraťme se k víře v reálnou přítomnost v síle předpodstatnění a zjistíme, že je to právě tato víra, která nám brání, abychom neztratili onu průzračnost a přesvědčující jasnost. Příznačným měřítkem její ochablosti je ledabylost, s jakou se zachází během přijímání a po skončení eucharistie se svátostnými způsoby, i když se nejedná o úzkostlivé hledání takřka neviditelných úlomků, které ztratily charakter znamení.

Přichází mi na mysl exhortace Origena: „Vy, kteří obyčejně přisluhujete při posvátných tajemstvích, dbejte na to, s jakou pečlivostí přechováváte Pánovo Tělo, které je vám svěřeno, a strážte se, aby ani drobeček nespádl na zem, aby se neztratila ani částička konsekrovaného pokladu. Cítíte se vinni, a máte pravdu, jestliže by se vaši nedbalostí nějaký kousek ztratil.“ (*In Exodum homiliae*, 13,3)

Tváří v tvář právě uvedeným skutečností se jen těžko zbavujeme dojmu, že se zamlžila jistota, že pod posvátnými způsoby po skončení obřadu je

pod způsoby dále osobně přítomen Ježíš Kristus, pravý Bůh a pravý člověk, Boží Syn, kterému je třeba se klanět jako Otci a Duchu Svatému.

Ostatně tím, že se omezily až k úplnému zrušení všechny projevy a znamení úcty a klanění, které jsou mlčenlivým, ale neméně účinným výrazem jako slova – jako jsou pokleknutí, úklona, klečení, mlčení při důkřždání, to všechno přispívalo a přispívá k zmlátnutí onoho přesvědčení, že nadále trvá Ježíšova přítomnost a že se prodlužuje i po celebraci.

Není na čase položit rovnou otázku, zda se nehroubí sama víra v Ježíše Krista, Božího Syna a univerzálního Spasitele všech lidí, a s tím také jistota, že bez obrácení k Němu a bez milosti Kříže není pro nikoho spásy?

Praxe eucharistické adorace nebyla falšováním, ale obohacováním křesťanské „zbožnosti“. Nyní je definitivně a správně překonáno povyšování adorace nad celebraci, která je zdrojem Ježíšovy přítomnosti ve svátostných způsoby; adorace zapaluje osobní vztah k Němu, podněcuje a prohlubuje rozjímání o oběti Kříže, živí radostné překvapení ze svátostné přítomnosti.

Klanět se Pánu v Eucharistii neznamena padnout na tvář před neoblomným božstvím v bázni a třesení člověka, který se cítí ztracen, vydán zvůli a zničení. Znamená to naopak být naplněn nevýslovným a láskyplným úžasem nad způsobem, jakým se nám Boží Syn vydává, znamená to bezmezně odevzdání se Slovu, „Bohu s námi“, „uzavřenému“ se svou slávou ve svátosti. Proto čas strávený v adoraci je nesrovnatelně drahocenný pro celou církev a společenství bratří a sester, kteří se věnují ustavičné adoraci.

L'Osservatore Romano
11. ledna 2011
Překlad -lš-

Krize v církvi

Z „Životní zprávy“ Huberta Jedina

Hubert Jedin, který pocházel z desíti dětí, studoval od r. 1918 dějiny a teologii v Mnichově, Freiburgu a Vratislavi, kde byl r. 1924 vysvěcen na kněze. V letech 1926-1930 studoval v Římě, posléze učil na univerzitě ve Vratislavi, ale protože jeho matka byla židovského původu, byla mu výuka nacisty zakázána. Kardinál Adolf Bertram jej jmenoval biskupským archivářem, pak pobýval znovu v Římě, kde se věnoval v rámci Görresovy společnosti edici aktů tridentského koncilu. Po válce se stal profesorem církevních dějin na katolické teologické fakultě v Bonnu, během druhého vatikánského koncilu byl koncilním poradcem. Byl oceněn čestným prstenem Görresovy společnosti, od r. 1968 se stal členem římské Accademia Nazionale dei Lincei.

Těžkosti, které nastoupily v církvi na základě falešných a přehnaných očekávání po II. vatikánském koncilu, nebyly na würzburské synodě překonány. Kouzelné slovo „dialog“ nahradilo tehdy osobní obrácení. Výtahy z „Životní zprávy“ Huberta Jedina stojí v současné době za zamyslením.

Na začátku (rok 1966) jsem si myslel, že musím vystupovat proti řečem o „krizi v církvi“. Za dva roky však už nebylo pochyb, že krize je zde. „Sjezd katolíků“ v Essenu 1968, kterého jsem se neúčastnil, zatroubil na poplach: s vyvalenými očima prohlásil jeden jezuita, že křesťan musí vyvolávat neklid, studenti katolické teologie žádali, aby papež odstoupil. „Která univerzitní teologie je živnou půdou takového bláznovství?“ ptal se jeden zpravodaj v katolickém listě pro duchovní život. Dokonce Helbling (12. října 1968) pod dojmem odporu, který vyvolala encyklika *Humanae vitae*, hovořil o „krizovém okamžiku v katolicismu“.

Krize byla zde a vznikla proto, že jsme nebyli spokojeni s tím, že uskutečníme koncil, ale chtěli jsme všechno chápat jako počátek radikálních novot, o kterých v koncilních dokumentech není ani slovo. Proto jsem cítil povinnost v bavorském rozhlasu v jedné přednášce *Církevní dějiny a krize církve* objasnit duchovní zkušenosti církve s krizemi. Italský překlad přednášky byl publikován v *L'Osservatore*

Romano. Moje kritika určitých výstřelků na poli liturgie narazila na odpor sekretáře liturgické komise (byl jím arcib. Bugnini). Nenechával jsem nikoho na pochybách, že jsem pro zavedení národních jazyků v liturgii, ale stejně jasně jsem dal najevo požadavek, aby latina v souladu s Konstitucí (č. 36, § 1) nebyla zcela vytlačena, protože tím by bylo roztrženo neocenitelné pouto jednoty. Ptal jsem se, zda by

to nebylo politováníhodné, kdyby mše Palestriny nebo Brucknera zaznívaly jen v koncertních sálech. Moji kritikové mi odpověděli: „Tam také patří!“ Místo aby se podobně jako po tridentském koncilu vyčkalo, až budou kompletní liturgické knihy misál a breviář, přišly reformy překotně a vyvolaly nejistotu u Božího lidu. Kdo na tuto chybu poukázal, byl označen za reakcionáře a nepřítele reforem. (...)

* * *

Papež a biskupové jsou nositelé apoštolského úřadu a mají pravomoc vyučovat a spravovat, nesou však také odpovědnost za všechno dění, které je nikdo nemůže zbavit. Je naprosto nemožné vyvodit z definice církve jako Božího lidu zavedení demokratizace po vzoru parlamentních demokracií. Stal jsem se tím reakcionářským byrokratem? V koncilu byl uveden dostatek možností, aby biskupové mohli spolupracovat při papež-

a to pomocí podivné hermeneutiky pod pláštěm jakéhosi teologického „pluralismu“. Stále jsem dostával stížnosti, že v kázáních a ve výuce náboženství se šíří nauka, která je v rozporu s vírou. Zavládla nejistota v oblasti víry podobně jako v dobách rozkolu.

Proto jsem spolu se svým přítelem předal 17. září 1968 předsedovi Německé biskupské konference, která měla za několik dnů zasedat, „Memorandum“, ve kterém byly uvedeny předpoklady pro vznik krize (převaha levicově orientovaných sdělovacích prostředků a rebelie mládeže) a pak její projevy:

1. Stále více se šířící nejistota v otázkách víry vyvolaná bezbřehým šířením teologických bludů z kateder fakult a také prostřednictvím knih.

2. Pokus přenést formy parlamentní demokracie do církve zavedením práva spolurozhodovat na všech úrovních církevního života, ve všeobecné církvi, v diecézi i ve farnosti.

„...církev, která nemá odvahu označit blud jakožto blud, není už církví...“

ských rozhodnutí a kněží a laici při vedení diecéze.

Nejvíce mě znepokojilo překrucování katolických dogmat, nejen těch, která vyšla z Tridentu,

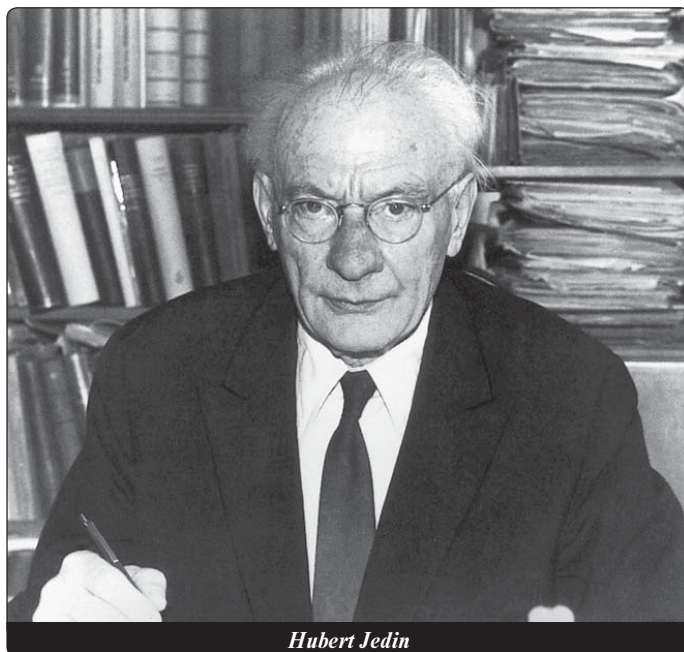
3. Desakralizace kněží.

4. Volné „pořádání obřadů“ místo pravé Služby Bohu.

5. Ekumenismus jakožto protestantizace.

„Memorandum“ žádalo biskupy, aby nejen hlásali katolickou nauku, ale také odňali církevní licenci širitelům bludů, protože „církev, která nemá odvahu označit blud jakožto blud, není už církví“.

Byli jsme si však vědomi, že taková opatření nejsou v Německu možná, protože revoluční zvraty v Holandsku byly nadále trpěny. Koncil dal místním církvím větší prostor k pohybu, ale tato větší svoboda pohybu vyžaduje aktivní ústřední správu více než kdykoliv jindy. Víme z církevních dějin, že zemské episkopáty nikdy nebyly schopny ubránit se tlaku ke státní církvi; na místo státu nastoupily dnes sdělovací prostředky. ▶

Hubert Jedin

Pravda na hlavu postavená

► Naše „Memorandum“ bylo ihned rozmnoženo a předáno členům biskupské konference. Mnoho biskupů s námi souhlasilo a posílili náš názor, že nepoukazuje na nějaká vymyšlená nebezpečí. Předseda konference se spokojil s konstatováním: „Takových rad dostáváme mnoho!“

Německá biskupská konference nebyla schopna zaujmout jednoznačný postoj k destruktivním jevům a spokojila se vždy pouze s kompromisy, které nejenže zlo neodstranily, ale naopak ho ještě více rozdmýchaly. Na jaře 1969 se objevil plán uspořádat společný synod německých biskupství, protože hrozilo nebezpečí, že dílčí synody jednotlivých biskupství by v mnoha oblastech církevního života přijaly opatření, která by vzhledem k panující svévoli byla neúnosná. I když bonnský církevní právník Flatte vznesl během zasedání komise k tomu cíli svolané, které se účastnili i laici, proti takovému synodu těžké námitky, konference rozhodla, že synod svolá. Pod předsednictvím essenského biskupa vytvořila komise 12. března 1969 přípravnou podkomisi, která na dvou zasedáních 22. dubna a 3. června vypracovala statut, který počítal s velkou účastí volených členů, kněží i laiků, ale trval na zákonodárné pravomoci biskupů. Ale současně s tím, jak tento návrh obdržela hlavní komise, přišel také dopis Karla Rahnera, který neznámou cestou dostal do rukou vypracovaný návrh, zkritizoval ho jako „nedemokratický“ a zcela přítom pominul všechno, co v té věci stanoví církevní právo. V dalším průběhu byl navržený statut tak zředěn a zdemokratizován, že jsem byl nucen rezignovat z účasti na synodu, ačkoliv volba biskupské konference padla i na mne. Byl jsem si totiž jist, že biskupové sami sebe „nechali ve štychu“, pokud jde o obhajobu jejich nezadatelných práv, a také jejich postoj v dalších zásadních otázkách bych nebyl schopen zastávat. Forster, za jehož volbu sekretářem syno-

Kdo krade, brání se, jak známo, křikem: „Chyťte zloděje!“ Kdo způsobí lavinu pohlavních zneužití mládeže, svalí to především na katolickou církev. Nyní však došlo k objasnění obskurního pozadí debat o pohlavním zneužití: ekumenická skupina autorů pod vedením Andree Spätha vydala knihu: *Zneužitá republika*. Tato sbírka dokumentů dokládá přesvědčivě, jak média a „reformní pedagogové“, jako jsou zelení a Humanistická unie, podporovali po celé republice pohlavní zneužívání dokonce z veřejných prostředků. Před tímto bahniskem zavírala média, soudy, parlament i policie celá léta oči. Měli strach z prominentních pachatelů nemravnosti? Jsou ještě věrohodní, když se pohoršují nad katolickou církví, protože zde skutečně došlo k případům zneužití? Aby nesrovnatelně malý počet deliktů v katolických zařízeních vypadal působivěji, započítávaly se případy staré 60 let. I přesto podíl pachatelů katolické provenience leží pod číslem 1 %. Podíl rodin, různých spolků z prostředí zelených, liberálů a ateistů tvoří 99 %. Jak to?

Sexuální zneužívání dětí je v naší úpadkové kultuře celospolečenským jevem. V církevních zařízeních se vyskytly případy jednotlivých selhání, nikoliv však systematické zneužívání, jak je tomu ve vybraných skupinách se státní podporou. A tyto případy skutečně existují, jak dokládá zveřejněná dokumentace. Profesori Helmut Kentler, Rüdiger Lautmann, Fritz Sack a mnoho dalších podporovali před zraky

du jsem se s velkou rozhodností zasadil, rezignoval na tuto funkci ze stejných důvodů jako já.

* * *

To, co mi v současné církvi nejvíce scházelo, byla vůle od-

mlčící veřejnosti celá léta sex mezi dospělými a dětmi. Aby tuto zdánlivě vědeckou nemravnost zdůvodnili, zaštitili se tzv. „Pracovní společností pro humaní sexualitu a pedofilii“.

Jestliže pan Heiner Geißler tvrdí, že sexuální zneužívání v katolické církvi je důsledkem jejího nepřátelského postoje k tělu a k sexu, pak se musíme ptát, odkud se vzal proud zneužívání v kruzích, které o církevní morálce nechtějí nic slyšet. Ty se přece vyhýbaly církevním morálním příkázáním.

V otázce zneužívání začali se samotní pachatelé a jejich diváci náhle horšit nad církví, ačkoliv je to jediná instituce, která chce jednotlivce i společnost chránit před takovými propastmi. Bylo tomu podobně už za nacistické diktatury. Především katolická církev dávala najevo neslučitelnost členství v církvi s členstvím ve straně. Provedla její kritiku v encyklice *Mit brennender Sorge*, ztratila v Evropě více než 4000 kněží jako mučedníků a zachránila více Židů než jakákoliv jiná instituce. Přesto byla obviněna z otevřené anebo tajné spolupráce s nacisty. Nepřátelství vůči církvi má svou tradici a svůj systém, většina novinářů je levicově orientována a má k církvi daleko.

Uvedená kniha nabízí šokující pohled na společnost Spolkové republiky. Do knihy přispěli mezi jinými prof. dr. Menno Ades, Gabriela Kubyová, prof. P. Andreas Laun, Jürgen Limkinski, Christa Meves, prof. dr. Harald Seubert, Dr. Albert Wunsch a Anreas Späth. Kniha odhaluje pravé viníky.

Der Fels 1/2011, překlad -lš-

povědných nositelů úřadu odmítnout jednoznačně i s personálními důsledky úchylnosti od pravé víry u mnoha teologů (nemám tu na mysli jen teologii osvobození a politickou teologii) a posuny v katolickém vědomí včetně

ně liturgie. Oni naopak nepřímou podporovali chybnou interpretaci slov papeže Jana, jimiž se obrátil na koncil: „Nemávat mečem odsouzení.“ Podle něho koncil neměl odsuzovat, nýbrž předkládat pozitivní věci. Jistě však neměl na mysli, že církev nemá právo dělat to, co dělá od počátku, totiž netrpět bludy. „Pluralismus“ v teologii existoval vždy, ale nesmí se zaměřovat s falšováním pravd víry. Poukázal jsem na to v několikrát opakované přednášce o učitelském úřadu a teologii.

Nikdo nemůže popřít, že vědomí víry mnoha katolických křesťanů bylo klamáno a zmáteno, protože v kázáních a ve výuce náboženství nebyla hlášána nauka víry, nýbrž „mínění“ libovolně utvářená mnoha teology. Je tomu bohužel tak, že opravdu katolicky žijící rodiče odvolávají své děti z výuky náboženství, protože více bourá než buduje.

Tak jako v 16. století katolická církev pozdě poznala význam knihtisku a v 19. století význam tisku, tak ve 20. století nedokázala zapojit sdělovací prostředky, rozhlas a televizi do svého hlásání.

Zdá se však, že u vyrůstající mladé generace vzrůstá tužba po jasném hlásání víry a mravů a ochota uznávat autoritu.

K čemu jsem při tomto letmém pohledu na pokoncilní vývoj dospěl: chtěl jsem jednoznačně vyjádřit, že jsem se z „progresivního“, jakým jsem během koncilu byl, stal v očích některých teologů a jejich přívrženců „konzervativním“. Tradicionalista jsem v tom smyslu, že jím musí být každý katolík: katolická církev má nejen tradice, ale sama je tradicí, a tou je předávání radostné zvěsti lidem. Pro ty, pro které „nové“, „moderní“ a „mladé“ je hodnotou samo o sobě, zní „konzervativní“ jako nadávka. Konzervativní se však liší od tradicionalisty a reakcionáře vědomím, že to, co je třeba zachovat, se musí vždy také dále rozvíjet.

Z Der Fels 1/2011 přeložil -lš-

Výchova bez nadčasových hodnot?

Výchova jako odpovědnost za blaho svěřených dětí a mládeže stojí dnes před nesmírnými nároky. Společenské okolí neposkytuje mladým lidem pro jejich životně důležitou orientaci k absolutním etickým hodnotám žádné potřebné vzory. Přemíra negativních vlivů, které naše děti přímo duchovně škrtí, okupuje zcela jejich myšlení a city. Údajně „změněné hodnoty“ motivují k jednostrannosti povrchní zábavy a k rozhodnutím k hrách, které předstávají pohrdání Bohem.

Ti, kteří jsou odpovědní za televizní programy a reklamu, osobují si právo být vychovateli. V duchu doby působí cílevědomě k přejímání rozšířených vzorů chování, fantazie a myšlení. Z toho se vyvinulo davové chování, jaké praktikují dospělí stále více pod klamnými hesly „změny hodnot“ a „svobody svědomí“. Když se takové zaměření na „moderní hodnoty“ rozšíří jako samozřejmost, přejímá je i mládež jako ospravedlnění svého chování. A to je bod, do kterého už naše společnost dospěla. Odtud plyne otázka: Může se ještě uskutečňovat v našich rodinách a našich školách eticky zdůvodněná výchova k hodnotám? Nebo je taková výchova prakticky u konce? Objevuje se celá řada skrytých protikladných sil. Uvedu dvě z nich.

a) Pohádka o „změně hodnot“ a „zmizení hodnot“

Hodnoty, které dal Bůh lidem k jejich blahu, zůstávají věčně platné. Ani nemizí, ani se nemění. Co však může zmizet, je přijímání těchto hodnot. Neexistuje ani evoluce společnosti k lepší, a tedy odůvodněné změně hodnot. Naopak. Ústřední hodnoty jsou dnes vytlačeny falešnými negativními hodnotami: úcta k životu je potlačena vražděním, láska střídavým sexem „bez následků“, láska k bližním egoismem a nenávisí, bezpečí rodi-ny nezávaznými vztahy.

Kdo dnes povrchně vytýká rodinám a školám bezbřehé chování, které je v rozporu s hodnotami, zřejmě nebere na vědomí, jak vytrvale je otravuje jedovatý dech pseudohodnot (např. násilí, vraždění, sexuální dekadence

a perverze v televizi, v nabídkách DVD a počítačových hrách a vůbec v celém společenském chování). V rodinách i ve školách se vytvářejí vyprahlé pouště pedagogické bezradnosti a vědomí hodnot u našich dětí se ocitá v nebezpečí, že se stane spálenou zemí. Že rodiče a školy jsou neschopné vychovávat a mají vinu na hospodářských a sociálních problémech, je politicky vyrobená nepravda. Při takových pomluvách je pro rodiče i pro vychovatele obtížné přijmout smysluplně odpovědnost za výchovu. Mohou při absenci hodnot a chybné psychologické – duchovní orientaci se svým úsilím jedině ztroskotat.

b) Zmanipulované pojetí „socializace“

Pojem „socializace“ potlačil v průběhu desetiletí pozvolna pedagogické vytyčování výchovných cílů. Výchova sice respektuje nezbytné zásady a výsledky „socializace“, tedy vrůstání mladé generace do určité společnosti. Ale je zde velký rozdíl. Děti jsou vtahovány pokud možno co nejdříve do celodenních mimorodinných zařízení, kde jsou skupinově „socializovány“. Myslí se přitom možná i na „fungující kolečka“ v zájmu hospodářského růstu nebo jiných ideologických cílů. Ale něco jiného je otázka rozvoje individuální osobnosti

a její kompetence osobní i společenské, náboženského rozvoje a odpovědnosti sledovat uvážlivě věčný cíl života v Bohu.

Otřesná dekadence a zrůdnost „vzorů“, které působí na myšlení a city našich dětí a představují „změněné hodnoty“ především v oblasti sexuality, je výrazem obrovského etického podvodu: místo výchovy nastupuje pouhé přizpůsobení chování daným podmínkám. Rodina a školy bolestně prožívají, jak tyto výsledky vyvolávají utrpení, bezmocnost a ztrátu výchovných výsledků.

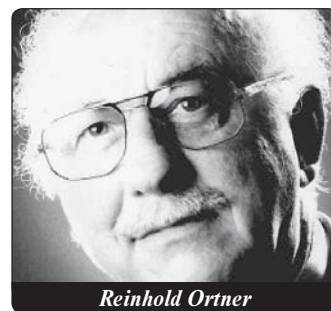
Kolaps výchovy?

Tím, jak se plíživě vytrácí odpovědná etická výchova k hodnotám, vzrůstá riziko, že duchovní síly budoucích generací povážlivě ochromí hrozící „výchovný kolaps“. Již v antice bylo známo: *Qui proficit in literis et deficit in moribus, plus deficit quam proficit.* (Kdo roste ve vědomostech, ale upadá v mravech, více upadá, než roste.) Čas naléhá, abychom doslova zjitřili vědomí, že se musíme vrátit k životu, který je ve shodě se stvořením a je motivován k Bohu. K tomu je zapotřebí, aby pro své životní pojetí přijal člověk nutnou míru absolutních hodnot, které nám svěřil Bůh, abychom co nejlépe dosáhli svého životního cíle. Bůh je stále tůž, včera, dnes a navěky.

KALENDÁŘ BEZ SVÁTKŮ

Komise EU vydala a zdarma předala na 21 000 škol 3,2 mil. exemplářů kalendáře, ve kterém není uveden ani jeden křesťanský svátek. Svátky jiných vyznání kalendář uvádí. Je to kalendář, který propaguje různé aktivity EU. Mluvčí komise řekl, že je to hrubá chyba a příště se nebude opakovat.

Kath-net

Reinhold Ortner

Ruský spisovatel Solženicyn konstatoval již před lety: „Zapomněli jsme na Boha a odtud vzešlo všechno neštěstí.“ Kdo zapomíná na Boha, bojuje i proti přijetí absolutních hodnot. Mezitím vzrůstá ve společnosti konflikt svědomí: Dobří rodiče a školy trpí kvůli narůstajícím těžkostem při předávání etických hodnot, které nemohou zakořenit v myšlení a konání. Ale příklad těchto hodnot v rodičovském domě je neodmyslitelným přínosem k přirozenému a nadpřirozenému růstu osobnosti. Na tyto hodnoty nemůžeme rezignovat.

„Boj o srdce našich dětí“

Můžeme tedy shrnout: Vlivy bezbožického myšlení vyvolaly široký proces pohrdání nadčasovými etickými hodnotami. A tento proces ještě zdaleka není u konce. Za takové situace se mladým lidem stěží podaří vybudovat si smysluplný život. Cítí to však v hloubi svého srdce. Naším úkolem je posilovat důsledně znovuoživení společensky a nábožensky odůvodněných absolutních hodnot. Potřebujeme opět vytvářet odpovídající rámcové podmínky v rodině a ve škole. Současně musíme tyto vysoké hodnoty dobra a Boha hájit proti nivelizaci a být sami svým životem příkladem. V srdcích našich dětí dřímá přirozená vnímavost pro nenahraditelné dobro těchto hodnot. Sám Bůh je zasadil do srdce. Úkolem naší výchovy je probudit je a vyburcovat, rozvíjet a stabilizovat. Dejme našim spoluobčanům pocítit, jak jsou křesťanské hodnoty skutečně „cesta, pravda a život“.

Der Fels 1/2011, překlad -lš-

Nájemníci, nebo synové církve?

František Saleský a smysl pro víru u katolických publicistů

Bylo to v roce 1877, když se skupina italských novinářů obrátila na tehdejšího papeže, blahoslaveného Pia IX., s prosbou, aby jejich povolání postavil po bok svatého biskupa Františka Saleského (1567–1622) jako zvláštního patrona. Pius IX. jim s radostí vyhověl a další z jeho nástupců Pius XI. v roce 1923 v encyklice *Rerum omnium* jmenoval svatého Františka Saleského pro celou církev patronem novinářů.

Je pozoruhodné, že italští novináři ve své petici z roku 1877 označili svého patrona jako muže víry, který „moudře a dobrotivě bojoval s bludy své doby a ve kterém se spojovala síla a chytrost, takže zvítězil nad velkým břemenem a získal nesčetné duše pro život věčný“.

Církevní žurnalistika a duchovní život

V encyklice *Rerum omnium* je patronát nad novináři zdůvodněn především tím, že svatý František v době kalvinismu dostal jako mladý kněz za úkol rekatolizovat Chablais, území na břehu Ženevského jezera, a použil k tomu úspěšně šíření letáků. Přitom se mu dařilo vynikajícím způsobem vyjadřovat i obtížné teologické obsahy jednoduše a srozumitelně, takže úspěšná rekatolizace byla také plodem této letákové akce.

Bylo by to nicméně zjednodušení, kdybychom Františkův patronát soustředili jen na tuto letákovou akci. František Saleský nám může nabídnout mnohem více toho, co se při výměně názorů vyplácí, a to nejen v novinářské oblasti.

Patron novinářů je totiž v podstatě ideálním patronem pro svátek Všech svatých, který slavíme počátkem listopadu. Věnoval svůj život tomu, aby přivedl lidi na cestu svatosti, a sám je v tom

předcházel svým příkladem. Naplněn nezměrnou láskou k Bohu, byl přátelský, plný pochopení, ochotný pomáhat bližním, ale nikdy neopomněl kritizovat veřejně všechny bludné cesty.

Napsal směrodatnou příručku na cestu ke svatosti „Uvedení do zbožného života“ známou pod jménem *Philotea* (Bohumila). Toto mistrovské dílo se objevilo v roce 1609, obsahuje neocenitelná doporučení pro křesťanský život a stojí za to číst ji i 400 let po jejím prvním vydání.

František Saleský byl přesvědčen, že každý křesťan je povolán k tomu, aby žil ve společenství s Bohem. Zbožnost není jen zá-

ležitost kněží, řeholníků a teologů. Každý ji ovšem musí žít přiměřeně ke svému povolání. Proto budou mít manželé ve své rodině jinou praxi víry než řádové sestry, které se věnují ustavičné adoraci. Zásadně platí pro svatého Františka: „Každý člověk je cenný ve svém povolání, jestliže s ním spojuje zbožnost.“ Nesporně by to mělo platit i pro katolického novináře, který píše ve jménu církve.

Základní postoj lásky k Bohu

Církevní novináři mají tedy podle poselství svatého Františka usilovat o prohloubený vztah k Bohu – mají pěstovat modlit-

RAKOUŠTÍ KATOLÍCI OPOUŠTĚJÍ CÍRKEV

Počet rakouských katolíků se v uplynulém roce opět snížil, a to o 87 393. Je to 1,6% všech věřících. Nejvíce výstupů bylo hlášeno v prvním pololetí roku 2010. Do církve se naopak vrátilo 4 091 osob. V počtu udělených svátostí se ve srovnání s předchozím rokem projeví jen malé změny. To nasvědčuje, že církev opustili především ti, kteří se už jejího života neúčastnili.

KAZATEL DOSTANE ODŠKODNÉ

Baptistický kazatel, který byl ve Velké Británii zatčen, protože hlásal, že Bible zakazuje homosexuální styky, dostane odškodné 10 000 liber. Kazatel podal právní stížnost proti polici za omezení svobody projevu. K soudnímu jednání nedošlo a policie přiznala svůj omyl. Za sedmihodinové vězení vyplatí poškozenému odškodné.

101. NAROZENINY NĚMECKÉHO KNĚZE

11. ledna oslavil spolu se svým biskupem v Bamberku kněz Ludwig Ebensberger své 101. narozeniny. Jak řekl biskup Schick, kněžská služba je náročná, ale nebrání zachovat si až do vysokého stáří tělesnou i duševní svěžest. P. Ludwig nadále denně slouží mši svatou, uděluje svátosti v nemocnici a domově seniorů a vede s nimi pastorační rozhovory. 23. února P. Ludwig oslaví 75. výročí kněžského svěcení.

KŘEŠŤANÉ MAJÍ LEPŠÍ DAŇOVOU MORÁLKU

List Frankfurter Allgemeine Zeitung uvádí, že daňová morálka občanů je tím vyšší, čím více žije občan nábožensky. Nemorálnost části občanů připravuje státní pokladnu ročně o 45 miliard eur. Nejlepší daňovou morálku prokazují Japonci, Dánové a Kanadáné.

Kath-net

Sv. František Saleský

bu a navštěvovat bohoslužby, mají se dívat na svět Božím očima a řídit se podle jeho vůle.

Tento postoj není nutný jen pro křesťanský život církevních publicistů, ale je nezbytnou podmínkou pro jejich poslání. Novinářství ve jménu církve je v podstatě hlásání víry a svědectví o víře. Že takové svědectví může přinést novináři i pronásledování a smrt, dosvědčují četné příklady z doby nacismu i komunismu.

Dnes má novinář jistě za úkol probouzet zvědavost na Boha tím, že ukazuje, jak je život hodnotnější, jestliže ho žijeme v Boží přítomnosti. Není manipulátorem mínění, nezakrývá pravdu, ale zcela poctivě ukazuje, k čemu člověka uschopňuje život s Bohem. Zkušenost víry obsažená v Písmu a v církevních dějinách i mnoho velkolepých svědectví křesťanů dnešní doby poskytuje k tomu nepřeborný materiál.

V konkrétní debatě o sexuálním zneužívání církevními osobami může novinář splnit svůj úkol tím, že poukazuje na ty lidi, kteří skrze církev a její členy překonali velké trauma z případů zneužití. Protože i to je skutečnost a vzhledem k pravdě je povinností novinářů neházet ji pod stůl.

Aby však mohl hlásáním získávat druhé pro církev, musí být sám uchvácen Kristem. K tomu nestačí, aby se zabýval Bohem jako nějakým objektem, který ho sice zajímá, ale nijak se ho nedotýká.

František Saleský píše v Bohumile: „Musíš toužit po zbožnosti!“ Rozhodující je proto hluboká touha po vztahu k Bohu, což souvisí s velkou otevřeností

tí pro Boha, kterému jde především o to, aby se náš život vydařil. V tomto smyslu doporučuje svatý František jako zásadu jednání: „Všechno z lásky a nic z přinucení“, větu, kterou kladl na srdce svaté Františce Janě de Chantal, kterou dlouho vedl na duchovní cestě a s níž založil řád Navštívení Panny Marie.

Pro církevní novináře takové jednání z lásky a nikoliv z přinucení také znamená, že má svou službu pro Boží království vykonávat nikoliv jako plnění povinnosti, ale s radostí a pro Pána.

Cítit s církví

Toto citění s Boží vůlí musí jít ruku v ruce s citěním s církví – sentire cum ecclesia. V úvodu svého druhého velkého díla „Pojednání o Boží lásce“, známého pod jménem *Theotimus* (Bohumír), napsal František nadšené vyznání lásky k církvi: „Všechno náleží lásce, všechno spočívá v lásce, všechno z lásky ke svaté církvi.“ To neznamená, že by světec neviděl nedokonalosti a to nesvaté, co se také nachází v církvi. Právě naopak: František patří k velkým reformním biskupům po tridentském koncilu a velmi dobře vnímal nesprávnosti tehdejšího křesťanského života, a to právě u kněžského stavu. A také právě proto se ze všech sil zasazoval o to, aby v církvi zazářila láska k Bohu i láska k bližnímu. To realizoval také intenzivní reformou kléru i neúnavnými výzvami k lidem, aby prohlubovali svůj život modlitby (když si myslíš, že máš čas jen na jeden „otčenáš“, pomodli se dva), a konečně také svou naukou o ctnostech, o pokoře vůči Bohu, o mírnosti vůči bližním – to přirozeně zahrnuje i přátelské napomenutí, a pokud je třeba, i docela rozhodné.

František se ve svém pojetí církve drží tradiční církevní nauky, že totiž se svatá církev projevuje především ve svých svatých a že tím, jak následujeme světce, přivádíme celou církev ke svatosti.

Především nyní při zpracování případů pohlavního zneužití v církvi se zřetelně ukazuje, jak mnozí v církvi – především sám Svatý otec – učí cestě ke svatosti a sami po ní krácejí. Papeži Benediktovi jde především o to, probudit u lidí více fascinace trojjediným Bohem. A cesta z krize vede jen hlubokým spojením s tímto trojjediným Bohem a orientací na jeho vůli.

Proto také zrušení dobrovolně zvoleného celibátu (nechci používat slovo povinný celibát, protože budoucí kněz musí toto rozhodnutí učinit dobrovolně) není vůbec řešením, protože kněžské bezženství je nejsilnějším znamením spojení s Bohem. Proto také novináři, kteří si stále stěžují na celibát – a zcela falešně ho označují za příčinu sexuálního zneužívání – prokazují reformě církve špatnou službu. Daleko smysluplnější je přinášet příklady věrného kněžského života a zdůrazňovat toto bezženství jako působivé znamení života ve spojení s Bohem.

Cesta ke svatosti může být nyní skutečně nepohodlná, ale kdo tuto cestu nastoupí, pocítí naplnění, protože se stane vnímavým k lásce, kterou Bůh daruje, a my pak můžeme Boha darovat lidem. Podle mého názoru je úkolem církevních novinářů činit lidi zvědavými na tento rys, aby se o něj začali zajímat a snad ho i nastoupili.

Katolická žurnalistika dělá proto dobře, když stojí za reformním papežem Benediktem XVI. a nepodává čtenářům sporná tvrzení, že tento papež brzdí reformy. Je přece dostatek kroků a příkladů, které svědčí o tom, že tento papež vede církve ke Kristu, a tím k jejímu správnému poslání.

Církevní žurnalistika, která se postaví do služeb Svatého otce, může být velkým přínosem pro obnovu církve. A taková žurnalistika je také zcela konformní s duchem svého patrona, svatého Františka Saleského.

Der Fels 1/2011, překlad -lš-

Jan, syn svaté Panny

Po nanebevstoupení Páně se Jan už neodloučil od Marie, která se podle vůle Spasitele stala jeho matkou.

Jan Křtitel tušil v mladém muži, který za ním přišel na břeh Jordánu, budoucího učedníka Mesiáše a připravoval ho celou svou prorockou duší na tuto roli.

Maria ho přijala pod křížem od svého Syna, který ho po ní nade všechno miloval. Skrze prostředky, které daleko překračovaly prostředky Křtitele, pokračovala Maria v díle na Janově duši. Ona a Křtitel měli stejný cíl: přivést Jana ke Kristu, aby mu otevřel své srdce, a uvedli ho do jeho života a jeho lásky.

Po Golgotě učinily časté návštěvy Marie z Jana kontemplativního člověka. (...) Skrze tajemství vtělení a skrze účast na vykoupení vstoupila Maria do tajemství kontemplativního života v tichosti a usebranosti v domě, do kterého se s Janem uchýlila, a dále v tom dělala pokroky.

Neznáme rozhovory, které spolu vedli. Ale jedno je jisté, že pod pohledem Mariiným poznal Jan v jejím světle, co mu její láska k Ježíši a její poznání objevilo a ukázalo pod dosud povrchním, nedokonalým a nedokončeným poznáním.

Jan myslel, že svého Mistra miluje, ale jen tušil, co může s sebou přinést kontemplativní pohled, nekonečně čistá a oddaná láska, oběť dokonale spojená s obětí Kristovou v oblasti poznání a lásky. Objevil, že Maria více než Jan Křtitel

nesla v sobě celé podání a celou naději Izraele. Ona byla mostem a tajemným uzlem, který spojoval Starý a Nový zákon. Ona byla živoucí Písmo, napsané nikoliv slovy, nýbrž literami těla a krve. Ona byla vírou, která nikdy nepohasne, nepomíjející nadějí a láskou, která je jedno s božskou láskou. Ona byla Nevěstou Ducha Svatého, jeho milým dechem ve světě.

I když Jan spočíval při Poslední večeři na Ježíšově Srdci, přiblížil se k ohništi nekonečné lásky. V Marii cítil, jak tento oheň nadále plane. V ní pokračovala Boží přítomnost jako v živém svatostánku a dále šířila svůj pokoj, své světlo a svou lásku.

Když byli Jan a Maria spojeni stejnou láskou, překročila ji v Marii zkušenost Božích věcí. Jan se od ní mohl mnoho naučit, pokud jde o čistotu pohledu, víry a věrnosti. Když obdrželi poselství o Kristu, měl ho Jan předat dále v teologické, prorocké a duchovní formě. Měl dát poznat život „v duchu a v pravdě“. Maria se však měla stát duší a srdcem církve.

Neměl být Jan, učedník, přítel, důvěrník a kněz Kristův, osvěcen také od Marie, pokud jde o obsah Ježíšova poselství? Musel se naučit v Duchu a v tomto Srdci, že to, co on a Maria viděli otevřeně na Kříži, bylo vytvořeno jen z Mariina těla a jen ona cítila jeho rány i na svém těle.

*L'Evangile de Jean et son témoignage spirituel
Desclée de Brouwer, 1959
Překlad -lš-*

ZDRÁVAS MARIA

S velkou láskou a úctou vyslovuji tato prostá a současně tak obdivuhodná slova. Nikdo tě nemůže pozdravit obdivuhodnějším způsobem, než to tehdy učinil anděl při Zvěstování: Buď zdráva, Maria, milostiplná, Pán s Tebou! Opakuji tato slova, která v sobě nosí mnoho srdcí na celém světě, a tak mnoho rtů je vyznává. My všichni víme, že to jsou slova, jimiž tě skrze svého posla pozdravil sám Bůh, tebe, Ženu, kterou nám slíbil v ráji a kterou od věčnosti vyvolil za Matku Slova, Matku božské Moudrosti, Matku Božího Syna.

„U Boha není nic nemožného“ (3)

Posláním stigmatizované italské mystičky bylo pomáhat církvi pronásledované v komunistických zemích.

V Polsku

Marie Terezie Carloni byla v Polsku dvakrát: v roce 1963 a 1965. Polský primas Wyszyński usiloval o to, aby jí její návštěvy umožnily co nejlépe poznat Polsko, jeho duchovní život a podmínky, které zde vytvářel komunistický režim. Marie Terezie navštívila kromě Varšavy Laski, Čenstochovou, Krakov, Hnězno. Po návratu napsala: „Polský národ zakusil mnoho křivd, byl ponižována a huben. Abychom dobře poznali Poláky, nestačí jen pohled na přítomnou chvíli, ale je třeba se objektivně podívat na onu kalvárii, kterou Poláci prošli. Polský národ byl utvářen svými zkušenostmi, ale jeho síla spočívá také v tom, co je jeho charakteristickým rysem, co ho formovalo a co ho řídí: v jeho dobrotě a jeho víře. (...) Takový je Polák: s vědomím, že je katolík, nezapomíná, že je také občan a osoba, která zasluhuje svobodu a úctu.“

Čenstochová udělala na Marii Terezii velký dojem: „Když jsem pozorovala lidi, jak se dívají do tváře Černé Madoně, pochopila jsem, že v této zemi je třeba více hrdinství k tomu, aby člověk žil, než aby umřel. Kdo nebyl v Polsku, nechopí to. (...) Kdo je v Čenstochové v době největšího přívalu poutníků nebo o mariánském svátku, prožije něco mimořádného. Zakusí, co to znamená žít v plném slova smyslu.“

Carloni měla dostatek času na dlouhé rozmluvy s Wyszyńskim a mohla poznat nové biskupy Východu, kteří se připravovali ke konspiraci jako obyčejní kněží pod vedením primasa Wyszyńskiego. Na přání biskupa Slipeje shromažďovala informace o podmínkách a situaci

věřících a kněží řeckokatolického obřadu.

Spolupráce s Pavlem VI.

Spolupráce s Pavlem VI. měla poněkud jiný charakter než u obou předchozích papežů. Sám Svatý otec plně podporoval její činnost. Když se s ní seznámil, řekl: „Souhlasím s jejím dílem, žehnám mu, povzbuzuji ji, aby v něm pokračovala.“

Těžkosti přišly ze strany vatikánských úředníků. Když Marie Terezie žádala o audienci u papeže, požadovali od ní písemnou žádost s uvedením, kdo o ni žádá, v jaké záležitosti a s jakým cílem. Necháпали, že všechno musí probíhat v naprosté tajnosti,

protože ti, jejichž jménem měla vystupovat, to tak výslovně žádali. Měla materiály a zprávy, které mohla předat osobně jediné papeži.

Papež Pavel VI. měl také jinou koncepci, pokud jde o umlčenou církev. Požadoval od ní jakýsi počátek, určitou toleranci a navázání styků s vládou. Neuvedomoval si, že komunistické režimy všechno slíbí, ale nic nedodrží. Marie Terezie již znala podmínky náboženského života v tomto systému a neměla o něm iluze. Naopak horkou záležitostí bylo pro ni poskytovat pronásledovaným a ohroženým co nejučinnější a nejrychlejší pomoc.

Marie Terezie Carloni na audienci u papeže Pavla VI.

ÚSPĚCH DOMÁCÍHO VYUČOVÁNÍ V USA

V USA více než dva miliony dětí nenavštěvují školu, protože jejich výuku zajišťují samotní rodiče. Jsou to asi 2 % všech žáků. Očekává se rychlý růst „domácích škol“ v dalších pěti až deseti letech. Německo naopak domácí školy tvrději zakazuje a rodiče, kteří odmítají své děti posílat do veřejných škol, trestá pokutami i vězením. Mnoho rodin se proto odstěhovalo do Dánska, Finska, Rakouska a USA. Důvody jsou především náboženské.

PAPEŽ PRO HAITI

Benedikt XVI. věnoval 1,2 mil. dolarů na obnovu Haiti. 800 tis. věnuje Vatikán na obnovu škol a 400 tis. na opravu a výstavbu zničených kostelů. Obnos spolu s poselstvím Svatého otce předal kardinál Robert Sarah, prezident papežské rady Cor unum. V Haiti je rok po katastrofě stále téměř 2 miliony lidí bez přístřeší.

Kath-net

Marie Terezie Carloni

Po posledním zasedání vatikánského koncilu v prosinci 1965 navštívila mystička pomocí bilokace církve v těchto státech a zemích: Indočíně, Koreji, na Sibiři, v Číně, na Ukrajině, v NDR, Litvě, Lotyšsku a Estonku. Všude pracovaly malé skupiny věřících, které se shromažďovaly k modlitbě, a pokud byl k dispozici kněz, ke mši svaté, a navzájem si pomáhaly v dobách zkoušek.

Intervence

Posláni Marie Terezie se rozšířilo o další formy: mystickou cestou získávala žádosti o pomoc, na které odpovídala podle druhu potřeb. Někdy bylo možno vysílat balíky s potravinami, zvláště do táborů na dalekém Severu, kde lidé umírali hladem. V některých případech se odeběrala na místa pomoci bilokace.

2. února 1976 večer zazvonila u svého duchovního vůdce P. Campany: „Volají mě naléhavě do Ruska. Jdu tam!“

Na dole u hranic mezi Běloruskem a Litvou došlo k závalu, který uvěznil 27 zajatců z blízkého lágru. Byli to Rusové, Litevci, katolíci i pravoslavní. Mezi nimi dva litevští kněží, jeden pravoslavný kněz a jeden podjáhén. Správa dolu nepodnikala nic na jejich záchranu, protože jako „náboženští vězni“ měli na tomto dole tak jako tak zemřít. Dozorci oddělení od postižených zavalenou stěnou spatřili

náhle, jak se k nim blíží neznámá žena. Pocítili něco neobvyklého a hodili po ní těžkými nůžkami na stříhání plechů. Když však Marie Terezie nástroj klidně chytila, polekali se, že mají co do činění s nadpřirozenou bytostí, a dali se na útěk. Marie Terezie zavaleným pomoci nůžek uvolnila cestu nejen ze závalu, ale otevřela jim cestu i v ohradě tábora, takže mohli utéci. „Vrátila“ se pak k sobě, ale byla poslána znovu na toto místo, protože utečence bylo třeba odvést na bezpečné místo.

Vedení tábora utečence nestáhalo, protože dozorcí, aby se nemuseli přiznat k útěku před „nečistou mocí“, ohlásili, že všichni vězni zahynuli v závalu. Když později našli otvor v plotu i příslušný nástroj, sami plot opravili a všechno se uklidnilo.

Marie Terezie mezitím našla uprchlíkům přístřeší u spráteletných osob v okolí. Litevci se rozhodli, že v noci dorazí k litevské hranici, protože ve své vlasti mohli najít bezpečný úkryt. Ostatní se na formanských vozech přesunuli tam, kde mohli najít trvalejší úkryt. Na hraničním přechodu našla Marie Terezie vojáka, který byl knězem. Domluvila se s ním, že v noci své kolegy uspí a propustí přes hranici 16 utečenců. Jen tento kněz věděl, že zachránkyně je zde přítomná díky daru bilokace, ostatní ji pokládali za hrdinskou občanku Ruska, která zachraňuje utečence. Během několika dnů se všichni dostali do svých rodin nebo na bezpečná místa. O jejich bezpečí se dověděla Marie Terezie z vnitřního hlasu doma v Urbanii.

Krátce nato přijal Pavel VI. mystičku i jejího duchovního vůdce. Předali mu vyšívané plátno, které zhotovili Litevci na Sibiři, aby tak poděkovali církvi za pomoc. Papež přijal dar s velkým dojetím a řekl, že má cenu drahocenné relikvie.

V listopadu 1976 uvědomil vnitřní hlas mystičku o událostech na hranici mezi Litvou

Marie Terezie Carloni na audienci u papeže Pavla VI.

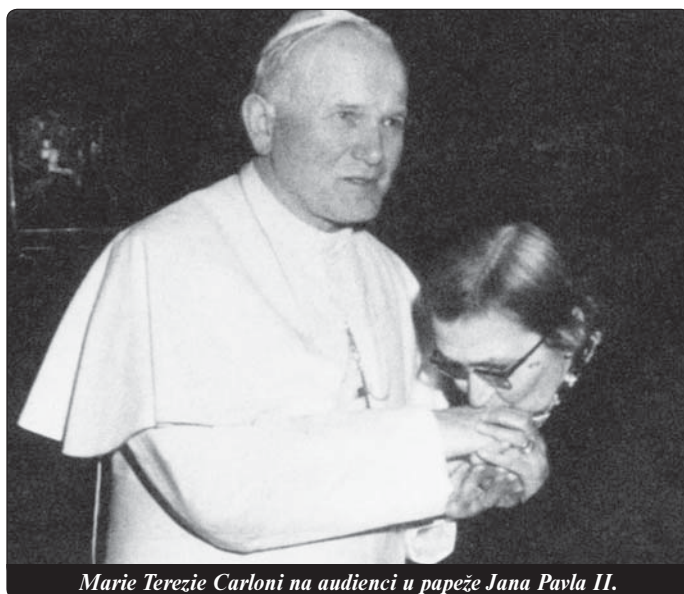
a Lotyšskem. Zpovědník popsal událost takto: „Aby postihli katolické rodiny, které se nechtěly zříct víry, sebrali vojáci z jednoho domu 11 dětí ve věku od 7 do 12 let. Naložili je do nákladního auta a dveře zaplombovali. Řidič měl vyvézt auto nad sráz a v jednom místě vyskočit z kabiny, aby se neovládané auto zřítilo ze svahu do propasti i s dětmi. Marie Terezie, kterou přivolal ukrývající se litevský kněz, se ocitla za volantem nákladního auta právě ve chvíli, kdy řidič vyskočil, a s autem velkou rychlostí projela přes hranici na Litvu. Strážníci jen tak tak stačili uskočit stranou. Děti byly umístěny do bezpečí u litevských katolíků.“

Tato bilokace byla pro Marii Terezii obzvláště vyčerpávající. I když šlo o nadpřirozený jev, musela mystička na usku-

tečnění úkolů vynakládat velké úsilí. Každá taková misie dozrávala časem.

Její zásahy byly jen kapkou v moři. Když mystička rozmlouvala s Pánem Ježíšem o tom, že je nemožné pomoci všem potřebným, Pán jí vysvětlil, že k takovým zásahům dochází tehdy, když je všechna lidská pomoc u konce. Ale nejdříve je třeba využít všech přirozených prostředků.

18. září 1977 oznámila večer Marie Terezie P. Campanovi, že odchází na Litvu. Šest mladých Litevců uteklo z tábora v Rusku a nemohou se dostat přes zátarasy z ostnatého drátu. O záchranu prosil kněz, který zůstal v táboře. Terezie se objevila u ukrytých mládenců. Byla viditelná pouze pro ně, nikoliv pro strážníky. Těm poschovávala zbraně, a zatímco je hleda-

Marie Terezie Carloni na audienci u papeže Jana Pavla II.

li, uvolnila ostnaté dráty a pomohla chlapcům podlézt a utéct.

„Pro mě život je Kristus a umřít je zisk.“ (Fil 1,21)

Pán Ježíš věděl, že Marie Terezie je na pokraji svých sil a svého zdraví, bez jeho pomoci by už dávno zemřela. Začal její angažovanost a zásahy omezovat. Její mise skončila, cesty k umlčené církvi mystička prošlapala, uskutečnila se jmenování biskupů v zemích mučedníků a v komunistických zemích začal vzházet kvas, který zasel volba Jana Pavla II. a povstání Solidarity v Polsku.

Ustupovala mystická znamení a utrpení a nastoupily choroby. I při velkém tělesném utrpení prožívala Marie Terezie hluboký vnitřní pokoj. Snažila se nadále pomáhat církvi na Východě, posílala balíčky, knížky a informace. Její příklad přitahoval druhé.

Prožila velmi silně rychle po sobě následující smrt dvou papežů: Pavla VI. a Jana Pavla I. Volbu Karola Wojtyły přijala s velkou radostí. Zнала tohoto kardinála ze svých návštěv v Polsku. Po atentátu na jeho život obdržela opět milost bilokace a strávila na klinice Gemelli několik hodin u papežova lůžka.

Pak přišla zpráva o smrti kardinála Wyszyńskiego. Mystička cítila, že se blíží i její hodina. Neúnavná pomocnice a přímlyvkyně za umlčenou církev a velká dcera všeobecné církve zemřela 17. ledna 1983. Na jejím pohřbu prohlásil biskup Jaroslav Škarvada: „Děkuji Ti, Marie Terezie, za všechno, co jsi vykonala pro mne, pro nás všechny, pro naše bratry. Tvoje oběť a tvoje utrpení se staly zrnem, které přináší hojné plody všude, kde kvete víra, a její vzrůst již nikdo nezadrží.“

Pramen: Alberto Di Chio, Luciana Mirri: Maria Teresa Carloni - apostolka prześladowanego Kościoła. Nakladatelství Sester Loretánek, Varšava 2009

SVATÁ KATEŘINA JANOVSKÁ - pokračování ze str. 2

Kateřina se vždy zdráhala sdělit a ukázat své zážitky mystického spojení s Bohem především kvůli hluboké pokoře, jakou zakoušela vzhledem k Pánovým milostem. Pouze vyhlídka, že Pána oslaví a že může pomáhat druhým na duchovní cestě, ji přimělo vyprávět to, co se jí přihodilo, počínaje okamžikem jejího obrácení, což je její primární a základní zážitek. Místem jejího výstupu k mystickým vrcholům byl hospic v Pammatone, největší janovský nemocniční komplex, jehož byla ředitelkou a hybnou silou. Kateřina tedy prožívá život plně aktivní, a to i přes hloubku svého vnitřního života. V Pammatone se kolem ní vytváří skupina následovníků, žáků a spolupracovníků uchvácených jejím životem víry a lásky. Sám manžel, Julián Adorno, byl tak uchvácen, že zanechal rozháraného života, stal se františkánským terciářem a přestěhoval se do nemocnice, aby poskytoval svou pomoc manželce. Kateřinin úkol pečovat o nemocné se rozvíjel až do konce její životní cesty 15. září 1510. Od obrácení až do smrti neprožívala mimořádné události, ale dva prvky charakterizují její vnitřní život: na jedné straně mystická zkušenost, tj. hluboké spojení s Bohem, pocitované jako spojení sňatkem, a na druhé straně péče o nemocné, organizace nemocnice, služba bližním, zvláště nejpotřebnějším a nejpouštěnějším. Tyto dva póly - Bůh a bližní - naplňovaly zcela její život prožitý prakticky mezi nemocničními zdmi.

Draží přátelé, nesmíme nikdy zapomínat, že čím více milujeme Boha a jsme vytrvalí v modlitbě, tím více se nám podaří milovat doopravdy ty, kteří jsou kolem nás, kteří nám jsou nablízku, protože budeme schopni vidět v každé osobě tvář Pána, který miluje bez mezí a bez rozlišování. Mystika nevytváří odstup

od druhých, nevytváří odtažitý život, nýbrž spíše přibližuje k druhým, protože začneme vidět a jednat Božím očima a Božím srdcem.

Originální pojetí očiště

Kateřininy myšlenky o očištění, pro které je obzvláště známá, jsou soustředěny v posledních dvou částech knihy citované na začátku: v *Traktátu o očištění* a v *Rozhovoru mezi duší a tělem*. Je důležité poznamenat, že Kateřina ve svých mystických zážitcích nikdy neměla specifické zjevení o očištění a o duších, které se v očištění očišťují. Nicméně ve spisech, které naše svěťice inspirovala, je to ústřední prvek a způsob, jakým je popisuje, má charakteristiky na svou dobu originální. První originální rys se týká „místa“ očišťování duší. V její době si je lidé představovali pomocí obrazů, které se vážou na prostor: myslelo se na určitý prostor, kde se nachází očištěc. Pro Kateřinu naopak nepředstavuje očištěc druh krajiny v hlubinách země: není to oheň vnější, nýbrž vnitřní. Takový je očištěc: vnitřní oheň. Svěťice hovoří o cestě očišťování duše směrem k plnému spojení s Bohem, vychází přitom z vlastní zkušenosti hluboké bolesti pro spáchané hříchy ve srovnání s nekonečnou Boží láskou (srov. *Vita mirabile*, 171v). Slyšeli jsme o okamžiku obrácení, ve kterém Kateřina nečekaně pocítila Boží dobrotu, nekonečný odstup vlastního života od této dobroty a oheň, který ji uvnitř pálí. A tento oheň, který očišťuje, je vnitřní očišťovací oheň. I zde máme originální rys vzhledem k dobovému způsobu myšlení. Nevychází totiž odněkud, aby vyprávěla o očišťovacích mukách - jak se to dělo v oné době a snad i dnes - a pak ukázala cestu očišťování nebo obrá-

cení, nýbrž naše svěťice vychází z vlastní vnitřní zkušenosti své cesty k věčnosti. Duše - říká Kateřina - se Bohu představuje dosud spoutaná tužbami a tresty, které způsobil hříchy, a to ji činí neschopnou radovat se z blaženého patření na Boha. Kateřina říká, že Bůh je tak čistý a svatý, že duše poskvřená hříchem se nemůže nacházet v přítomnosti božského majestátu (srov.

Sv. Kateřina Janovská

Vita mirabile, 177r). Také my pocítujeme, jak jsme vzdáleni, jak jsme plni tolika věcí, že nemůžeme vidět Boha. Duše je si vědoma nesmírné lásky a dokonalé Boží spravedlnosti a v důsledku toho trpí, že neodpovídala správným a dokonalým způsobem na takovou lásku, a právě sama láska k Bohu se stává plamenem, sama láska očišťuje od vlastní škváry hříchu.

Zlatá nit lásky

U Kateřiny spatřujeme přítomnost teologických a mystických pramenů, které bylo možno využít v její době. Zvláště se zde nachází typický obraz Dionysia Areopagity, onen obraz zlaté niti, která spojuje lidské srdce se samotným Bohem. Když Bůh člověka očiští, při-

váže ho tenoučkou zlatou nití, kterou je jeho láska, a přitahuje ho k sobě citem tak silným, že člověk zůstává jakoby „přemožen a poražen bez sebe“. Boží láska tak pronikne lidské srdce, že se pro ně stane jediným vůdcem, jediným motorem jeho života (srov. *Vita mirabile*, 246rv). Tuto situaci pozdvížení k Bohu a odevzdanost do jeho vůle vyjádřenou obrazem niti používá Kateřina, aby vyjádřila působení božského světla na duše v očištění, světla, které očišťuje a pozvedá k jasů zářících Božích paprsků (srov. *Vita mirabile*, 179r).

Draží přátelé, svěťci ve svých zážitcích spojení s Bohem dosahují hlubokého poznání božských tajemství, v nichž se prostupují láska a poznání, takže jsou pomocí pro samotné teology v jejich badatelském úsilí, v chápání víry, v chápání tajemství víry, ve skutečném prohlubování tajemství, např. co je to očištěc.

Kateřina nás svým životem učí, že čím více milujeme Boha a vstupujeme s ním do důvěrného styku v modlitbě, tím více se nám dává poznat a zapaluje naše srdce svou láskou. Když svěťice píše o očištění, připomíná základní pravdu víry, která se stává pro nás výzvou k modlitbě za zemřelé, aby mohli dosáhnout blaženého patření na Boha ve společenství svatých (srov. KKC 1032). Pokorná, věrná a velkodušná služba, kterou poskytovala po celý život v nemocnici v Pammatone, a dále zářivý příklad lásky ke všem dodává odvalu zvláště ženám, které poskytují základní přínos společnosti a církvi svou drahocennou prací obohacenou citlivostí a pozorností vůči nejoboženějším a nejpotřebnějším. Děkuji.

Bollettino Vaticano

12. ledna 2011

Mezitulky redakce Světla

Překlad -š-

EDITORIAL – pokračování ze str. 2

Zatímco katolické církvi na Západě sblížení s protestantismem a jeho bludy způsobilo nesmírné a těžko napravitelné škody, Newmana naopak radikální konverze k jediné pravé církvi, ke které se těžce dopravoval krok za krokem za cenu velkých obětí, vynesla k úctě oltáře. Jeho příklad nachází četné následovníky a ti tak ukazují opět na aktuálnost jediné autentické cesty k jednotě, která byla donedávna pro moudré a chytré nepředstavitelná. Podnětem k jejich návratu do lůna církve, tak jak si to přál i Jan XXIII. (viz Světlo 31/2010), byl také mravní úpadek anglikánské hierarchie. Podobná situace se rýsuje i v německém protestantismu, kde se rozpoutal boj o uzákonění práva na homosexuální soužití na protestantských farách. (Tyto případy dokazují mimo jiné, že homosexualita nemá nic společného s celibátem.) Žít podle Božích přikázání je obtížné, jestliže není k dispozici pomoc milostí, které Bůh poskytuje prostřednictvím svátostí. O tento nenahraditelný poklad a Boží dar připravil protestanty jejich zakladatel a učinil tak, jak dosvědčuje svatý František Saleský, nikoliv na radu anděla, ale samotného ďábla. Modlit se za odloučené, aby to pochopili, je účinnou modlitbou za dar jednoty. Nehledáme přece způsob, jak v katolické církvi umístit evangelíky, ale jak obnovit jedinou pravou víru, jak přivést všechny do jednoho ovčince pod jednoho Pastýře. K tomu může kromě modlitby a obětí významně přispět náš vzorný život podle víry, který při jejím šíření u prvních křesťanů sehrával tak rozhodující roli. K tomu nám pomáhej Bůh a jeho svatá Matka!

-/š-

Svatý Jan Bosco je především patronem mládeže a jejich vychovatelů. Ale mohl by být jmenován také patronem všech, které si Pán povolal, aby vykonali to, co je v lidských očích nemožné, ať už se jim staví do cesty moci tohoto světa nebo této církve. Všechny tyto překážky Don Bosco nejen potkával, ale nakonec vítězně překonal. Sotva si umíme představit okolnosti méně příznivé a méně přátelské, než byly ty, ve kterých Bosco budoval své dílo. Dnešní poměry, ve kterých si stěžujeme na proticírkevní postoje, ve srovnání s tím, co musel prožít a překonat, by byly pro Dona Boska úplně idylickou dobou. Bosco popsal rodící se liberalismus: „Mnozí si mysleli, že spolu s ústavou je poskytnuta i svoboda dělat dobré či zlé, jak se komu zlíbí... V těch dnech mladé lidi ovládlo jakési šílenství. Shromažďovali se na různých místech ve městě, na ulicích a náměstích, a napadali kněze a kostely. Každá urážka náboženství byla považována za »vydařený kousek.«“ Boskova kongregace vznikala právě v době „risorgimenta“ a boje proti papeži, kdy stát rušil řeholní řády. Byl policejně sledován a špehován, musel přestát několik celodenních policejních prohlídek. Rattazzi, ministr spravedlnosti, který prosadil protireholní zákony, se ptal Dona Boska, zda to, co musí dělat jako ministr, nepodléhá církevním trestům. Don Bosco mu otevřeně řekl, že nenašel žádného autora, který by ho omluvil. V době, kdy se v Itálii zavíraly semináře, zaplavil církev kněžimi a misionáři. S prázdnou kapsou se pouštěl do stavby domů a velkých kostelů a přivedl je k zdárnému konci tak, jako svou kongregaci a kongregaci Dcer Panny Marie Pomocnice. Náš světec si přitom vedl tak, že nakonec sám Urban Rattazzi mu řekl: „Milý Done Bosco, přeji vám dlouhý život, velmi dlouhý, abyste mohl vyučovat a vychovávat tolik chudých chlapců. Ale ani vy nejste

nesmrtelný! Co bude z vašeho podniku po vás?“

Don Bosco však měl nepřátele také v církvi, v osobě turínského arcibiskupa i v papežské kurii, a ti mu házeli klacky pod nohy, především pokud šlo o schválení jeho kongregace. Chtěli ho zavřít do blázince. Používali i takové způsoby, že zadržovali poštu

Na slovíčko

mezi turínským světcem a papežem. Vnitřní nepřátelé a záškodníci i na nejvyšších místech mají zřejmě v církvi dlouhou tradici.

Jeho úhlavními nepřáteli byli také protestanti. Jan Bosco svého oblíbeného patrona svatého Františka následoval věrně nejen v laskavém jednání s každým člověkem, včetně nepřátel, ale také v nesmířitelnosti k bludům. Byl s protestanty připraven kdykoliv o pravdách víry diskutovat, a také to dělal, ale z takového sblížení nesměl nikdy vznikat dojem, že se stírají rozdíly mezi jejich bludy a katolickou naukou. Ve svých brožurách a kalendářích odhaloval jejich bludy tak přesvědčivě, že věřící jeho čtení přímo hltali, zatímco heretici hledali po dobrém i po zlém všemožné způsoby, jak nepohodlného hlasatele pravé katolické víry umlčet. Situace, kdy jeho život visel často na vlásku, by byly vhodným námětem pro napínavé filmy. Byly na něho páhány atentáty (pokud o zastřelení, otrávení, umlácení, ubodání), všechny však neúspěšně. Ze skutečnosti, že mu za těchto okolností nescházela ani zjevná nadpřirozená ochrana a pomoc, je zřejmé, že Pán a jeho Matka právě tento jeho způsob apoštolátu požadovali a podporovali. Boj o čistotu víry musí být jasný a nekompromisní. Tolerance na tomto poli je tolerance s ďáblem. (Dnes slyší posluchači na stejných rozhlasových vlnách vedle sebe bludy i pravdu a neví, co si z toho mají vybrat.)

Čemu připsat, že byl turínský světec nakonec tak úspěšný uprostřed tolika protiventství?

Don Bosco je výmluvným příkladem, že proti tomu, kdo plní věrně vůli Boží na tom místě, kam ho Pán posílá, nezmůže nakonec nic ani samo peklo. Ukázal nám, že upřímné a důsledné úsilí o svatost života naučí osobnost takovým vlastnostem a způsobům jednání, kterými si dokáže podmanit i zavilé nepřátele. Don Bosco měl velkou oporu v modlitbách svých chlapců. Nikdy nespoléhal na své vlastní síly, ale bezmezně důvěřoval

Panně Marii, kterou uctíval pod titulem Pomocnice křesťanů, jejíž svátek obnovil Pius VII. 24. května 1814, v den, když byl propuštěn po čtyřletém napoleonském vězňení. Don Bosco se mohl na pomoc Panny Marie bezmezně spolehnout také proto, že pracoval v jejich službách a dbal věrně na prorocké pokyny, které mu poskytovala. Zjevovale se mu ve viděních, kterým ze skromnosti říkal sny. Potvrzuje se na něm, co říká Duch Svátý ústy proroka Amose, že *Pán, Hospodin nečiní nic, aniž by zjevil svá tajemství prorokům, svým služebníkům* (Am 3,7). Starý zákon je předobrazem Nového. Čím více bloudil vyvolený lid a čím větší nebezpečí mu hrozilo, tím hlasitější byl hlas proroků, který varoval i povzbuzoval a především uváděl, co je třeba dělat. Nemáme nejmenší důvod domnívat se, že by se tak nedělo také nyní, když se jedná o novozákonní Boží lid, který Pán vykoupil svou drahocennou krví, a to tím spíše, že tento lid neodpovídá pouze za sebe, ale za záchranu celého světa. Čím významnější poslání v církvi je někomu svěřeno, tím více si může a má být jist, že někde existují také pro něho zvláštní aktuální prorocké pokyny. Pokud nebyly zjeveny jemu osobně, najde je u vyvolené charismatické duše, skrze kterou mu Pán zjevuje svá tajemství. Všechna velká mariánská zjevení jsou v prvé řadě určena pro samotnou hlavu církve. Modleme se, bratři a sestry, aby ani jedno z těchto prorockých slov nevyznělo do prázdna.

-/š-

Pondělí 31. 1. 2011: 6:05 Octava dies 6:35 Redemptoristé na Slovensku 7:05 Netradičně do Svaté země: 2010 8:00 Přejeme si ... 8:15 P.S. 8:40 Trnavská univerzita 8:55 Pro vita mundi: Ing. Rostislav Sochorec 9:35 Sestry v akci 10:05 Platinové písničky (34. díl) 10:35 Omnia vincit amor 11:00 Noekreace (72) 11:10 Lidé na cestě 11:30 Cesty za poznáním: Ha Long Bay [P] 11:45 O Mlsálkovi (3) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Koncert souboru Ensemble Unicorn Wien [P] 13:20 Naše historie 13:30 Starobělské Lurdy 13:40 Octava dies 14:10 Po stopách pravých Indiánů 14:25 Krásy Čech a Moravy: Červená Lhota 14:45 Salesiáni na Kubě 15:05 Bez hábitu: Kongregace Dcer Božské Lásky [P] 16:00 H2Onews (4) 16:10 GOODwillBOY VI. 17:00 NOEparáda (106) [L] 17:50 Exit 316: Samota [P] 18:05 Hillsong a Matt Redman poprvé v České republice 18:20 Cesty za poznáním: Lijiang River [P] 18:30 Pre Terezku (7) [P] 18:45 Kdo chce kam ... [P] 19:10 Ekoauto (14) [P] 19:25 Přejeme si ... 19:40 H2Onews 20:00 Pokiaľ dýcham, dúfam [P] 20:30 Dopisy z rovniku [P] 21:10 Na koberečku (98) 21:20 Dopis z Indie 21:40 Don Bosco: světec, který skákal salta 22:15 Noční univerzita: Ageismus - doc. ThDr. MUDr. Mgr. Jaroslav Max Kašparů, Ph.D. 23:00 Ze života farností: Slavkov u Brna [P] 23:20 Cesty za poznáním: Inari Lake 23:30 Octava dies 0:05 Kulatý stůl: Ekumena 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 1. 2. 2011: 6:05 H2Onews 6:15 Má vlast: Koncert z kostela sv. Václava v Ostravě 7:25 Don Bosco: světec, který skákal salta 8:00 Pro vita mundi: Antonín Randa 8:40 Být s našim lidem 8:55 Cesty za poznáním: Stokkur Geysir 9:05 Po stopách pravých Indiánů 9:25 Volání severu 9:45 Obec Madunice 10:00 Octava dies 10:30 Noční univerzita: Ageismus - doc. ThDr. MUDr. Mgr. Jaroslav Max Kašparů, Ph.D. 11:15 Sestry v akci 11:45 Pre Terezku (7) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky: Dechovka 12:40 Starobělské Lurdy 12:45 Ekoauto (14) 13:00 Křížovatky - Aleš Jaluška 13:30 Netradičně do Svaté země: 2010 14:25 Kulatý stůl: Madrid 16:00 H2Onews 16:10 Přejeme si ... 16:25 Cesty za poznáním: Machu Picchu [P] 16:50 Nevzdají se [P] 17:00 Naše historie: Celosvětové hnutí bývalých žáků a žákyň Dcer Panny Marie Pomocnice 17:10 Omnia vincit amor 17:35 Ve jménu Ježíše: Petr, první apoštol 18:00 Noeland (34) 18:30 O Mlsálkovi (4) [P] 18:40 Sedmihlášky 18:45 Svět máma očima: Prašivá 2010 18:55 Studená sprcha /CZ/: Festival pod věží 2010 19:15 Noekreace (72) 19:30 Cesty za poznáním: Ha Long Bay 19:40 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Po stopách apoštola Pavla (7) [P] 20:30 Exit 316: Samota 20:45 GOODwillBOY VI. 21:40 Zpravodajské Noeviny 22:00 Hlubinami vesmíru s Hanou Druckmüllerovou 22:40 Trnavská univerzita 23:00 Po stopách pravých Indiánů 23:15 P.S. 23:40 Přejeme si ... 0:05 Klapka s... (17) 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 2. 2. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Bez hábitu: Kongregace Dcer Božské Lásky 7:10 Noekreace (72) 7:20 Ze života farností: Slavkov u Brna 7:40 Meandry řeky Odry 8:05 Pokiaľ dýcham, dúfam 8:35 Starobělské

Lurdy 8:40 Ona tančí s Olomoucí: O univerzitě, která má duši 9:10 Collegium orientale [P] 9:30 Platinové písničky 10:00 Po stopách apoštola Pavla (7) 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:40 Zpívej a potichu nezůstávej 13:05 Kdo chce kam ... 13:40 P.S. 14:05 Dopisy z rovniku 14:45 Na koberečku (98) 14:55 Gospelový sborník 15:05 Obec Madunice 15:15 Lidé na cestě 15:30 Cesty za poznáním: Lijiang River 15:40 Zpravodajské Noeviny 16:00 NOEparáda (106) 16:50 Cesty za poznáním: Yehliu [P] 17:00 V posteli chit-chat (3) [P] 17:50 Octava dies 18:30 Jarné rozprávky (1) [P] 18:40 U Pastýře 19:40 Přejeme si... [P] 20:00 Horní Lideč [P] 20:30 Noční univerzita: Jen pět chlebů - P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. [P] 21:35 Lásky a múzy Williama Schiffera 21:45 H2Onews 22:00 Zvířecí instinkty (10) [P] 22:30 Ukrajinská zastavení 22:50 Noekreace (72) 23:00 Generální audience papeže Benedikta XVI. [P] 23:30 Krásy Čech a Moravy: Červená Lhota 23:50 H2Onews 0:05 Má vlast: Koncert z kostela sv. Václava v Ostravě 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 3. 2. 2011: 6:05 H2Onews 6:15 Kdo chce kam ... 6:45 Horní Lideč 7:15 Platinové písničky 7:45 Po stopách pravých Indiánů [P] 8:00 Cesty za poznáním: Machu Picchu 8:25 Večer chval 9:40 Cesty za poznáním: Ha Long Bay 9:55 Kulatý stůl: Madrid 11:25 Přejeme si ... 11:45 Jarné rozprávky (1) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Má vlast: Koncert z kostela sv. Václava v Ostravě 13:15 Svatá země 13:30 Naše Prémontře 14:30 Dopisy z rovniku 15:10 Noeland (34) 15:40 Trnavská univerzita 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:15 Křížovatky - Martina Špinková [P] 16:40 Netradičně do Svaté země: 2010 17:35 Vesnička soužití 17:45 Noekreace (72) 18:00 Studená sprcha /CZ/: Festival pod věží 2010 18:20 Obec Madunice 18:30 Jarné rozprávky (2) [P] 18:45 Pro vita mundi: Antonín Randa 19:30 Hornolidečko - Lužná 19:40 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 U NÁS [P] 21:00 Přejeme si ... 21:15 P.S. [P] 21:40 Zpravodajské Noeviny 22:00 Peru - Cesta slibu [P] 22:20 Octava dies 22:50 NOEparáda (106) 23:40 Volání severu 0:05 Zpravodajské Noeviny 0:20 V posteli chit-chat (3) 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 4. 2. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Noekreace (72) 6:30 NOEparáda (106) 7:20 Krásy Čech a Moravy: Červená Lhota 7:40 Rok dvou papežů 8:40 Cesty za poznáním: Lijiang River 8:50 Noční univerzita: Jen pět chlebů - P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. 10:00 Na koberečku (98) 10:10 Dopisy z rovniku 10:50 O Radosti 11:15 Ve jménu Ježíše: Petr, první apoštol 11:40 Sedmihlášky 11:45 Jarné rozprávky: Hyacint Cyril v ohrožení 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přejeme si ... 12:20 Zvířecí instinkty (10) 12:50 Vesnička soužití 13:00 Horní Lideč 13:35 Koncert souboru Ensemble Unicorn Wien 14:50 Ukrajinská zastavení 15:10 Ze života farností: Slavkov u Brna 15:30 Kdo chce kam ... 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:15 Meandry řeky Odry 16:40 Ekoauto (14) 16:55 Po stopách apoštola Pavla (7) 17:25 Energy Globe 17:40 Slovenští redemptoristé v Rumunsku 18:00 Collegium orientale 18:20 Cesty

za poznáním: Jökulsárlón [P] 18:30 Jarné rozprávky: Dobrodružstvo s roháčem [P] 18:40 Sedmihlášky 18:45 V posteli chit-chat (3) 19:30 Ekumenická porota 19:45 H2Onews (5. díl) [P] 20:00 Otazníky: Sekty [L] 21:35 Cesty za poznáním: Lijiang River 21:45 Na koberečku (98) 22:00 Nedělní čtení [P] 22:30 Přejeme si ... 22:45 Pro vita mundi: Antonín Randa 23:25 H2Onews 23:35 Křížovatky - Martina Špinková 0:05 Netradičně do Svaté země: 2010 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 5. 2. 2011: 6:05 H2Onews 6:15 P.S. 6:40 Křížovatky - Martina Špinková 7:05 Lidé na cestě 7:20 Horní Lideč 7:50 Obec Madunice 8:00 Ve jménu Ježíše: Pavel, misionář [P] 8:25 Noeland (34) 9:00 Studená sprcha /CZ/: Festival pod věží 2010 9:25 O Radosti 9:50 JuniorTV Kopřivnice (12) [P] 10:10 NOEparáda (106) 11:00 V posteli chit-chat (3. díl) 11:45 Cesty za poznáním: Yehliu 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] 12:10 Zpravodajské Noeviny 12:25 Nedělní čtení 12:55 Přejeme si ... 13:10 Cesty za poznáním: Machu Picchu 13:40 U NÁS 14:40 Noekreace aneb Vandrování (72) 14:50 Po stopách pravých Indiánů 15:05 Dům sv. Antonína [P] 15:25 Platinové písničky 16:00 H2Onews 16:10 Pro vita mundi: Mgr. Josef Szymczek [P] 16:50 Cesty za poznáním: Ha Long Bay 17:00 Generální audience papeže Benedikta XVI. [P] 17:35 Peru - Cesta slibu 18:00 Katedrála svatého Václava v Olomouci [P] 18:30 Jarné rozprávky (3) 18:40 Sedmihlášky 18:45 Po stopách apoštola Pavla (7) 19:15 Dopis mistra Balka 19:25 Nedělní čtení 20:00 Cesta k andělům (44) [P] 20:50 Procházka památkovou rezervací Příbor: Zastavení u kostela Narození Panny Marie [P] 21:10 Hlubinami vesmíru [P] 21:55 Vít Kašpařík, koncovky, fujarky, grumle a jiné hudební nástroje [P] 22:20 Nevzdají se 22:30 Jen krok ať udělám: bl. kardinál John Henry Newman 23:10 Bez hábitu: Kongregace Dcer Božské Lásky 0:05 Rok na Svatém Hostýně 0:55 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 6. 2. 2011: 6:05 Evangelium [P] 6:15 Vesnička soužití 6:25 Trnavská univerzita 6:40 Nedělní čtení: 5. neděle v mezidobí 7:10 U NÁS 8:10 Collegium orientale 8:30 Přejeme si ... 8:45 Ze života farností: Slavkov u Brna 9:05 Kdo chce kam ... 9:30 Cesty za poznáním: Machu Picchu 9:55 Pokiaľ dýcham, dúfam 10:30 Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě s farností Dolní Bečva [L] 11:35 Na koberečku (98) 11:50 Čteme z křesťanských periodik [P] 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] 12:25 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:05 Platinové písničky [P] 13:40 Cesta k andělům (44) 14:45 Noční univerzita: Jen pět chlebů - P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. 16:00 Exit 316: Samota 16:15 Boží šramot /SK/: Festival pod věží 2010 [P] 16:40 Hillsong a Matt Redman poprvé v České republice 16:50 Noekreace (73) [P] 17:00 Noeland (34) [P] 17:35 Ve jménu Ježíše: Pavel, misionář 18:00 V posteli chit-chat (3) 18:55 Horní Lideč 19:25 Obec Banka [P] 19:40 Přejeme si ... [P] 20:00 Octava dies [P] 20:30 Písnový koncert (1. a 2. část) 22:00 Po stopách apoštola Pavla (7) 22:50 Cesty za poznáním: Jökulsárlón 23:00 Nedělní čtení 23:30 Vesnička soužití 23:40 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. 0:05 Zpravodajský souhrn týdne 0:45 Nevzdají se 0:55 Poslech Radia Proglas [L].

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, nabízím ti v něm své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svátý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů ...

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY NA ÚNOR 2011

Všeobecný: Aby se manželství a rodina těšily všeobecné vážnosti a aby byl uznáván jejich nezastupitelný přínos celé společnosti.

Misijní: Aby křesťanská společenství v oblastech zvláště postižených nemocemi přinášela trpícím lidem svědectví o Kristově přítomnosti.

Úmysl našich biskupů: Aby se v nás všech prohlubovalo poznání, že křtem jsme byli zachráněni od hříchu a získali důstojnost Božích dětí.

Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory nabízí: 25. – 28. 3. 2011 duchovní obnovu nejen pro seniory s P. Janem Rybářem SJ – Marianum, Janské Lázně • **27. 4. – 2. 5. 2011** šestidenní duchovní obnovu pro seniory a lidi středního věku s P. Ing. Miloslavem Fialou OPraem. – Marianum, Janské Lázně • **9. – 12. 5. 2011** duchovní obnovu pro seniory a osamělé seniory s Mons. ThLic. Bohumilem Kolářem – Marianum, Janské Lázně.
Informace a přihlášky: Biskupství královéhradecké, Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové • tel. 495 063 661, mobil 737 215 328 • e-mail: dcs@diecezezhk.cz • web: <http://www.dcszhk.cz>.

Farnost Šternberk a Hnutí modlitby matek vás společně zvou na **HROMNIČNÍ POUŤ MATEK do Šternberka**, která se uskuteční **v sobotu 5. února 2011**. Z důvodů probíhajících oprav kostela Zvěstování Panny Marie se celý program letošní pouti koná **v kulturním domě (MKZ) ve Šternberku**.
Program pouti: 10.00 modlitba radostného růžence a příležitost ke svátosti smíření • 10.30 mše svatá s darováním svíce a symbolickou obětí matek, hlavní celebrant P. Vojtěch Šíma • 12.00 společný oběd, po něm duchovní program s přednáškami • 14.30 adorace a odevzdání jmen dětí do košíčku • 15.00 závěrečné pozhňání a zakončení pouti. Srdečně zveme naše maminky k prožití společenství a k modlitbám za své děti. Jednotný poplatek pro účastnice pouti je 100 Kč (v této částce je zahrnuto i občerstvení). **Přihlašte se do 31. ledna 2011 na adresu:** Římskokatolická farnost, Farní 3, 785 01 Šternberk • tel. 585 013 714 • e-mail: farasternberk@seznam.cz.

ZDARMA zašlu 5 ks Zázračných medailek (posvěcených) tomu, kdo pošle obálku se zpáteční adresou a známkou. Marta Vondráková, Masarykova 46, 751 03 Brodek u Přerova.

Liturgická čtení

Neděle 30. 1. – 4. neděle v mezidobí

1. čt.: Sof 2,3; 3,12–13
Ž 146(145),6c–7.8–9a.9bc–10
Odp.: Mt 5,3 (*Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království. Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: 1 Kor 1,26–31
Ev.: Mt 5,1–12a
Slovo na den: **Chudí v duchu.**

Pondělí 31. 1. – památka sv. Jana Boska

1. čt.: Žid 11,32–40
Ž 31(30),20.21.22.23.24
Odp.: 25 (*Vzmužte se a buďte srdnatí, všichni, kdo spoléháte na Hospodina.*)
Ev.: Mk 5,1–20
Slovo na den: **Začali Ježíše prosit, aby z jejich kraje odešel.**

Úterý 1. 2. – ferie

1. čt.: Žid 12,1–4
Ž 22(21),26b–27.28+30ab.30c–32
Odp.: srov. 27b (*Kdo tě hledají, Hospodine, budou tě chválit.*)
Ev.: Mk 5,21–43
Slovo na den: **Neboj se, jen věř!**

Středa 2. 2. – svátek Uvedení Páně do chrámu

1. čt.: Mal 3,1–4 nebo Žid 2,14–18
Ž 24(23),7.8.9.10
Odp.: 10b (*Hospodin zástupů, on je král slávy!*)
Ev.: Lk 2,22–40
Slovo na den: **Znamení.**

Čtvrtek 3. 2. – nez. pam. sv. Blažeje nebo sv. Ansgara

1. čt.: Žid 12,18–19.21–24
Ž 48(47), 2–3a.3b–4.9.10–11
Odp.: 10 (*Vzpomínáme, Bože, na tvé milosrdenství ve tvém chrámě.*)
Ev.: Mk 6,7–13
Slovo na den: **Je třeba se obrátit.**

Pátek 4. 2. – ferie

1. čt.: Žid 13,1–8
Ž 27(26),1.3.5.8b–9abc
Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spása.*)
Ev.: Mk 6,14–29
Slovo na den: **Hlavu na míse.**

Sobota 5. 2. – památka sv. Agáty

1. čt.: Žid 13,15–17.20–21
Ž 23(22),1–3a.3b–4.5.6
Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)
Ev.: Mk 6,30–34
Slovo na den: **Odfjeli, aby byli sami.**

BREVIÁŘ PRO LAIKY

29. LEDNA – 5. ÚNORA 2011

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 30. 1.		PO 31. 1.		ÚT 1. 2.		ST 2. 2.		ČT 3. 2.		PÁ 4. 2.		SO 5. 2.			
Antifona	1136	1262	1722	1941	1166	1295	1296	1438	1197	1329	1213	1346	1708	1924		
Žalm	784	883	783	881	783	881	786	884	784	883	784	883	786	884		
Ranní chvály:																
Hymnus	1136	1263	1723	1941	1166	1296	1296	1438	1198	1330	1213	1346	1709	1926		
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1297	1439	1198	1330	1214	1347	1229	1364		
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	813	914	1199	1331	1214	1347	1229	1364		
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1724	1942	1170	1300	1297	1439	1201	1334	1217	1351	1710	1926		
Antifona k Zach. kantiku	691	780	1724	1943	1170	1300	1297	1439	1202	1334	1218	1351	1305	1447		
Prosby	1140	1268	1724	1943	1171	1300	1297	1439	1202	1334	1218	1351	1711	1927		
Závěrečná modlitba	691	780	1293	1434	1171	1301	1298	1440	1304	1446	1218	1352	1305	1447		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1298	1440	1203	1335	1219	1353	1233	1369		
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1299	1441	1206	1338	1221	1356	1236	1372		
Závěrečná modlitba	691	780	1159	1288	1175	1305	1298	1440	1206	1339	1222	1356	1236	1372		
Nešpory:																
	SO 29. 1.															
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1727	1946	1176	1307	1300	1442	1207	1340	1223	1358	807	907
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1300	1442	1208	1341	1224	1358	808	908
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1300	1443	1209	1341	1224	1359	808	908
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1730	1949	1180	1310	1302	1445	1211	1344	1226	1361	810	911
Ant. ke kant. P. M.	690	779	691	780	1731	1950	1180	1310	1303	1445	1211	1344	1227	1361	692	781
Prosby	1135	1261	1149	1277	1731	1950	1180	1310	1303	1445	1211	1345	1227	1362	811	911
Záv. modlitba	691	780	691	780	1293	1434	1181	1311	1298	1440	1304	1446	1227	1362	692	782
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

DALŠÍ PŘÍBĚHY PRO UZDRAVENÍ DUŠE

José Carlos Bermejo • Ze španělštiny přeložila Marta Hudoušková

Sbírka podnětných příběhů pro duchovní život, zakončených náměty k vlastnímu zamyšlení.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 115x180 mm, 88 stran, 95 Kč

KONVERZE HERMANNA ŽIDA • AUTOBIOGRAFIE, HISTORIE A FIKCE

Jean-Claude Schmitt • Z francouzštiny přeložila Helena Beguivinová

V polovině 12. století sepsal původem kolínský žid, který konvertoval na křesťanskou víru a stal se premonstrátem v Cappenbergu ve Vestfálsku, pod jménem „bývalý žid Hermann“ příběh svého obrácení – *Opusculum de conversione sua*. Tato „autobiografie“ rozděluje historiky – jedni v ní vidí pravdivé líčení života obráceného žida, jiní čirou fikci sestavenou křesťanskými kleriky. Jean-Claude Schmitt ukazuje, že takto je otázka položena špatně. Podle něj je text zároveň pravdivý i fiktivní a hledání jeho pravého autora rovněž nevede ke smysluplnému cíli. Schmitt rozvíjí pátrání spíše po společenských a kulturních souvislostech a významech, které jsou v textu zachyceny. Zabývá se tak otázkami (auto)biografie ve středověku, významem snů, funkcemi obrazů, křesťansko-židovskými vztahy a polemikami, a v neposlední řadě i cestami moderní historické metodologie.

Academia • Váz., přebal, 135x207 mm, 352 stran + 8 stran černobílé fotografické přílohy, 450 Kč

SPIRITUALITA KŘESŤANSKÉHO MNIŠŤVÍ 2-3

Václav Ventura

Pokračování syntézy nejstarší mnišské tradice Východu i Západu. Druhý díl nás zavede na křesťanský Východ. Autor klade důraz na sledování hésychazmu (ztišení, vnitřní soustředěnost) jako výrazné a obohacující součásti křesťanské tradice osobní modlitby soustřeďující se na Základ (opakování Ježíšova jména) a neodděluje duchovní a fyzickou stránku člověka. Třetí díl se vrací na Západ a sleduje organizační a teologické zrání západního mnišství až k syntéze svatého Benedikta z Nursie. Spojnici mezi Východem a Západem pak tvoří svatý Jeroným.

Benediktinské arcidiecéze sv. Vojtěcha a sv. Markéty v Praze-Břevnově • Váz., 158x230 mm, 456 stran, 480 Kč

CO BYLO PO ZRUŠENÍ TOVARYŠŤVA JEŽÍŠOVA? • ŽIVOTOPIS JOSEFA PIGNATELLIHO SJ

Leopold Škarek

Josefu Pignatellimu (1737–1811) vděčí Tovaryšstvo za obnovu společného života. Životopis klíčové osobnosti řádu předkládá rozsáhlé historické souvislosti. Jako bylo důležité uchovat v řádu návaznost od zrušení roku 1773 po jeho plné obnovení roku 1814, tak byla pro autora, českého provinciála Leopolda Škarka SJ (1874–1968) vedoucí ideou snaha o duchovní a společenskou posilu v obtížných dobách komunistického útlatku.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o. • Brož., 130x205 mm, 348 stran, 275 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 2

147/2002

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.